

Radosna MISIJSKI LIST vijest

O Bože,
pošalji nam kišu!

Uskršno bogoslužje
u dalekoj stepi

Mladi navjesticitelji
evanđelja

Apostolat molitve

“Da osobni susret s Kristom probudi želju u mnogim mladim ljudima da ponude svoje živote u svećeništvu ili posvećenom životu”

Sadržaj

Uvodnik	“Mali, budi dobar i bit ćeš najbolji misionar!”3
U središtu	Kršćanski Bog – ne osamljen već trojstven4
Iz života naših misionara	O Bože, pošalji nam kišu!.....6 Živjeti blagoslov.....7 Gradnja crkve Majke Božje - Marije pomoćnice.....8 Uskrsno bogoslužje u dalekoj stepi.....9 Mladi navjestitelji evanđelja10
Intervju	Najprije se primjećuje radost12
Apostolat molitve	Misijska nakana za lipanj14
Vijesti iz Crkve u svijetu	Progonjeni kršćani - kolektivni neuspjeh UN-a15 Caritas pomaže stanovništvu u Nepalju15 U zajedništvu s Crkvom15
Vijesti iz Crkve u Hrvata	Susret misijskih animatora.....16 Od misijske krunice do misijske zajednice16 Biskupijska formacija župnih misijskih animatora17 Formacija misijskih animatora Zadarske nadbiskupije.....17 Nedjelja Dobrog Pastira18 Prijatelji Malog Isusa za misije18
Iz dnevnika jednog misionara	Blagoslov obitelji.....19
Misijski velikani	Blažena Irena Stefani – tajnica kenjskih siromaha21

Impressum **Izdavači:** Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavni urednik: vlč. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** don Ivan Štironja
Godišnja pretplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisak: Grafika Markulin, Lukavec; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
Tel. 01/56 35 055, Fax 01/46 69 254
E-mail: missio.croatia@zg.ht.hr
web: www.misije.hr

Kunski žiro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR99
u polje “Opis plaćanja” navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABHR2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 00387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

“Mali, budi dobar i bit ćeš najbolji misionar!”

Piše vlč. Antun Štefan

Događaj Duhova svima nam je poznat. Apostoli su, zajedno sa ženama i majkom Isusovom, primili Duha Svetoga. Nakon toga su okupljenim ljudima u Jeruzalemu započeli svjedočiti i propovijedati Isusa. Ljudi su bili oduševljeni. Rodila se prva zajednica Isusovih vjernika – Crkva. Jedan od znakova njihove vjere bilo je zajedništvo: “Bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama” (Dj 2, 42).

U posljednjem vremenu u tijeku je osnivanje župnih misijskih zajednica diljem naših biskupija te formiranje njihovih animatora. Tako smo nedavno zbog toga mi iz Nacionalnog ureda Papinskih misijskih djela bili u Šibeniku i Zadru. A dok smo mi bili u Zadru, održavao se sličan susret i u Rijeci, za Riječku metropoliju. Zašto vam o tomu pišem? Iz jednostavnog razloga jer su se i u tim biskupijama tada događali Duhovi. Svugdje smo osjetili poziv na zajedništvo u misijskom djelovanju. Misijsko djelo je zajedničko djelo Crkve, zajednice Isusovih vjernika. Crkva bez zajedništva ne postoji!

Da bih prisposodobio na što bi trebalo pripaziti kad je o zajedništvu riječ, upotrijebit ću jednu sliku iz moje Afrike, crne i lijepe. Naime u Beninu postoji priča koja govori kako je jedan kralj, da bi svoje ljude pozvao na zajedništvo, dao prisutnima posebnu posudu, koja je bila izbušena na puno mjesta, na onoliko koliko ih je bilo u kraljevstvu. U nju je htio nalijevati vodu, a oni su ju trebali zadržati. Da bi

u tomu uspjeli, trebali su zatvoriti sve rupe na njoj. I svi su priskočili i trudili se da to učine, i to složno, zajedničkim snagama i s puno kreativnosti, različiti jedni od drugih, spretniji i manje spretni, ali svi potrebni jedni drugima. Nitko nije smio nedostajati! I zajedno su uspjeli. Ubuđuće su znali da moraju biti zajedno, da nema nepotrebnih i nesposobnih, da se samo zajedničkim snagama uspijeva. Kad se bratska srca slože, sve se može, zar ne? I u Beninu, baš kao i svugdje po svijetu. I kod nas, dragi moji! Takvo što nam je naročito potrebno!

Vraćam se u Zadar. Pri kraju susreta jedan je mali dotrčao k meni i rekao mi tako da su ga i drugi čuli: “Velečasni, ja bih htio ići u misije, ali ne znam govoriti ni jedan jezik!” Bio sam oduševljen i odgovorio mu da se ne treba bojati ići u misije, jer govori jezik koji tamo sigurno razumiju, a to je jezik dobrote. Samo neka i dalje ostane tako dobar i svi će ga razumijeti. Odsakutao je s osmijehom na licu. Da, dragi moji, jedna od temeljnih crta zajedništva je zasigurno dobrotu. Trebaju nam “dobri ljudi”, kako pjeva naš Gibonni. Malomu sam na kraju rekao: “Mali, budi dobar i bit ćeš najbolji misionar!”

Prema istinskom Bogu i očovječenju (10)

Kršćanski Bog – ne osamljen već trojstven

Piše dr. Milan Šimunović

Da je Bog svebitak, sveumnost, stvoritelj neba i zemlje, prvi pokretač, pa čak i Otac (ali po slici zemaljskih očeva), smješten negdje daleko, i da mu se treba klanjati i prinostiti žrtve, to drže mnoge religije. Jer čovjek je, htio to tko priznati ili ne, u biti religiozno biće. Samo je problem u tome što mnogi, bez obzira što očekuju pomoć od toga uzvišenoga Boga, žele ostati s njime u nekoj čudnoj distanci i u isto vrijeme s njime manipulirati. Kršćani imaju sreću da im je objavom ponuđena sasvim druga slika Boga.

Ipak je Bog drukčiji

Čineći znak križa kršćani ispovijedaju temeljnu istinu vjere da je Bog Otac, Sin i Duh Sveti trojstven – jedan. A to govori o Božjoj drugosti, da je beskonačno veći od nas i nadilazi svako naše umovanje. *Apostolsko vjeronanje*, dopunjeno *Novim zavjetom* i promišljanjem Crkve u *Nicejsko-carigradskom vjeronanju*, ostaje trajna uporišna kršćanska točka. Ipak je

šteta što je nauk o trojstvenom Bogu ostao nešto za teološke stručnjake. Makar su nekad kršćani o tome puno raspravljali, ipak se dogodilo da su se često usko usmjeravali prema nekim biblijskim događajima i slikama Boga, kao što su Isusovo rođenje, njegova čudesa te muka smrt i nešto manje uskrsnuće. Pritom su se namnožile nebiblijske slike, čemu su pomogli ne samo neki neprovjereni ili lažni spisi iz prvih stoljeća, već i neki životi svetaca, razna viđenja i sl., koji su Božje lice suviše pojednostavili; zapravo, s njim se i nesvjesno manipuliralo. Tako se u kršćanskom vjeronanju nataložilo puno toga, uvjetovano i kulturnim elementima i narodnim običajima i obredima, veoma udaljenima od biblijske vjere.

Budući da kolektivno pamćenje kršćana nije bilo dostatno obilježeno učenjem Crkve, koje upućuje na bit kršćanstva, II. vatikanski koncil, kao i današnji projekt nove evangelizacije, želi upravo jače iskazati kršćansku vjeru u njezinim središnjim sadržajima. Drugim riječima, za mnoge je kršćane, i one odgovornije, silno važno krenuti na put zauzetijeg "traženja lica Gospodnjega", ali ne po nekim svojim receptima, pa i u nekim duhovnim pokretima upitnog karaktera, već u *Bibliji*, posebice dakako u evan-

đeljima i daljnjem učenju Crkve, koju Duh Sveti sve dublje uvodi u Božju istinu.

Bog je tajna, ali i dostatno otkriven

Kršćani uvijek trebaju imati na pameti da je Bog velika tajna, ljudima nedokučiv, dok nam jednog dana ne bude sve jasno u vječnom životu, kad se budemo "gledali oči u oči", kako kaže jedna novija crkvena pjesma. Ipak, neopisiva je radost, i zato se kršćanstvo smatra najradosnijom vijesti i događajem, da Bog nije kakav nepristupačan osamljenik, već nam je u Isusu otkrio određeni "veo tajne", da naša radost bude potpunija, kao što je sam rekao. I to nam je zasada, na ovoj zemlji, sasvim dosta.

Stoga, nije li krajnje vrijeme da, kako kaže kardinal J. Ratzinger, ponovno naučimo "svoje kršćanstvo shvaćati polazeći od Boga, kao vjeru u njegovu ljubav i kao vjeru u to da je on Otac, Sin i Duh Sveti: samo tako uopće ima smisla rečenica da je on ljubav". U istinskoj komunikaciji i ljubavi Otac i Sin, u Duhu Svetom daruju same sebe u odnosu na sve stvoreno, dakako, u prvom redu za čovjeka i njegovo temeljito očovječenje ili spasenje. Makar to za nas predstavlja svojevrsnu muku, odnosno kako

to da je jedan Bog a u njemu su tri osobe, mi vjerujemo Isusu. Štoviše, mi se svakodnevno možemo osvjedočiti da nam je ta tajna ipak toliko bliska i božanski korisna da jednostavno vjerujemo i od te vjere živimo. Makar to nadilazilo naš razum i makar se naročito trudili da to izrazimo, radostan je čin vjere da je Bog "veći od našega srca i naše pameti" (usp. 1 Iv 3, 20). I zašto bi to trebao biti problem, sve dotle da neki ostavljaju vjeru, dok u isto vrijeme u svakodnevnom životu moramo puno toga vjerovati i s time se "pomiriti", vidjevši da i vrhunska znanost staje pred nekim misterijima života?

Kao što se dijete oslanja na riječi pravog roditelja, prijatelj na prijatelja i općenito jedni na druge, zašto neki smatraju toliko problematičnim da se kršćani oslanjaju na Isusa Krista, koji se pokazao i dokazao kao Sin Božji te koji nam objavljuje najdublju tajnu o Bogu? Ako njemu vjerujemo, svemu što je on učinio, a svatko će priznati da je bio toliko jedinstven da takva nikada nije bilo i neće biti na svijetu, onda mu vjerujemo i kad kaže da nitko ne "pozna Oca doli Sin i onaj komu Sin hoće objaviti" (Mt 11, 27). I kad traži da se krstimo "u ime Oca i Sina i Duha Svetoga" te da idemo po svemu svijetu naviještajući trojstvenoga Boga, bogata ljubavlju, dobrotom i praštanjem, kakve li divne misije! Jer ako je Bog ljubav, onda mora biti *ja* i *ti*, trojedin.

Radost sudjelovanja u Božjem darivanju

Zato su jednoboštvo i troosobnost najizrazitija značajka kršćanskog poimanja i shvaćanja Boga, o čemu smo razmišljali u ranijim napisima. Isus Krist nam je progovorio o Bogu kao o jednomu, a u isto vrijeme se predstavlja kao njegov Sin i Poslanik i naviješta dolazak Branitelja i Posvetitelja – Duha Svetoga. Crkva je taj misterij tijekom povijesti pokušala izraziti nekim pojmovima, ali uvijek u svijesti da nas to nadilazi. Još više, u liturgiji Crkve pozvani smo na divljenje i

zahvalnost Bogu, koji nam se dariva, koji je htio da po objavi Isusa Krista uđemo u sam intimni, troosobni Božji život, u prijateljski odnos s njime. Premda je Bog velika tajna, ipak nam na neki način postaje "dostupan" u Isusu Kristu, sve dotle da ga možemo zvati Ocem, da smo s njime na *ti*, i to je silna kršćanska radost. Jer Božje je svojstvo i njegova jedina prava radost da se daruje, nakon što prihvatimo istinu da je Trojstvo međusobno trajno komuniciranje i darivanje, što se "prelijeva" na ljude.

Odatle temeljna kršćanska pouka i zadatak: živjeti s Bogom i međusobno u zajedništvu. Mi smo na neki način korisnici, po sakramentima, i uživaoci toga Božjeg dara. I možemo biti sretni, ali uz uvjet ako ne ljubimo samo njega i poklanjamo mu same sebe, već ako njegovu ljubav širimo na druge. Bitan je zaokret u vjeri kad se prihvati biblijska datost da nam se Sveta Trojica otkriju i daruju, čime kao ljudi postajemo dragocjenim i beskonačno važnim. Štoviše, Bog ne će da itko propadne, makar se jednom dogodio i nesretan istočni grijeh i ponavljao u niz varijanti. Jer Bog po Isusu Kristu kreće u obnovu, izbavljenje i spasenje ili oboženje čovjeka po Duhu Svetomu.

Odatle istinsko značenje Isusove temeljne zapovijedi: ljubiti Boga i bližnjega svoga. Tad kršćanski život postaje dinamika, proces. Tad nadvladavamo "statičnost", odnosno prestajemo shvaćati kršćanstvo kao neku religiju u dalekoga Boga. I zato će II. vatikanski koncil kršćane podsjetiti na važnost Isusovih riječi da su pozvani biti jedno kao što je to on s Ocem i Duhom Svetim (usp. Iv 17, 21–22). Time Isus "otvara ljudskom razumu nedokučive poglede i daje da naslutimo da postoji sličnost između jedinstva božanskih osoba i jedinstva sinova Božjih u istini i ljubavi". I sad slijedi presudna poruka za današnjeg čovjeka, koji je u napasti da se izgubi u egoističnom individualizmu: "Ta sličnost jasno pokazuje da čovjek, koji je na zemlji jedino stvorenje što ga je radi njega samoga Bog

U istinskoj komunikaciji i ljubavi Otac i Sin, u Duhu Svetom daruju same sebe u odnosu na sve stvoreno, dakako, u prvom redu za čovjeka i njegovo temeljito očovječenje ili spasenje. Makar to za nas predstavlja svojevrsnu muku, odnosno kako to da je jedan Bog a u njemu su tri osobe, mi vjerujemo Isusu. Štoviše, mi se svakodnevno možemo osvjedočiti da nam je ta tajna ipak toliko bliska i božanski korisna da jednostavno vjerujemo i od te vjere živimo. Makar to nadilazilo naš razum i makar se naročito trudili da to izrazimo, radostan je čin vjere da je Bog "veći od našega srca i naše pameti".

htio, ne može potpuno naći sebe osim po iskrenom darivanju samoga sebe." (GS, 24)

Kako bi svijet izgledao drugačijim kad bi kršćani bili zahvaćeniji evanđeljem te vjerovali u Boga kakva nam je otkrio Isus! Kako bi drugačiji bili međuljudski odnosi koji bi slijedili Božje sebedarje! U tu nas istinu, napose u liturgiji, želi uvesti Duh Sveti. Čovjek nije ostavljen sam, već djeluje snagom Svete Trojice. I gdje god se pokazuje takvo kršćanstvo, ono biva rado prihvaćeno. Ali kad se pretvori u "suhe" obrede, u propise i procedure, kaže papa Franjo, onda se stvara "psihologija groba". Zato kršćanima predstoji hitan zadatak da u obitelji i župnim zajednicama, zapravo svugdje, više žive zajedništvo po slici Svete Trojice te, kako kaže Papa, daju svjedočanstvo uvijek novog načina zajedničkog življenja u vjernosti evanđelju, ne dopuštajući da im se ukrade zajedništvo. Križajući se u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, svoje kršćanstvo već odmalena utvrđujemo polazeći od Trojedinoga Boga, dublje shvaćajući sebe i obnavljajući čovječanstvo.

O Bože, pošalji nam kišu!

KENIJA
– fra Miro Babić

U Malom domu nestaje vode. Ono što je preostalo, oprezno izvlačimo s dna spremnika. Moja dječurlija redovito me upozoravaju: "Baba Miro, hakuna maji!" ("Oče Miro, nema vode!") Takva je sušna sezona. U posljednja četiri mjeseca pala su svega dva lokalna pljuska na području misije. Sve je izgorjelo na suncu. Životinje ugibaju. Ako kiša uskoro ne počne padati, onda će nam doista biti hakuna. Život na rubu..

Posljednji put sam u izbjegličkom logoru koji se nalazi na rubu sela Moini bio u adventu. Tri mjeseca proletoše u trenu. Evo me opet, s kamionom kukuruza, nekoliko kartona školskog pribora, gumenih cipela za djecu i nešto odjeće. Stotinjak vreća kukuruza ispunilo je cijeli kamion, pa izgleda pun. Kad kukuruz razdijelimo obiteljima u izbjegličkom kampu, bit će svega 200 grama kukuruza dnevno po osobi, i to samo za mjesec dana. A oni će ga razvući na tri mjeseca.

U proteklih sedam godina, koliko su životi ovih ljudi na čekanju (prognani su za vrijeme plemenskih sukoba tijekom prošlih političkih izbora), nastalo je u logoru još tridesetak novih obitelji, pa svaka od njih mirno dijeli tri kvadrata u dotrajalim šatorima s obiteljima iz kojih su izrasle. Niknulo je i nekoliko "bespravni" kućica od blata, pokrivenih najlonom i slamom. Nemaju oni pravo na trajne nastam-

be, jer država ih još uvijek tretira samo kao privremeno smještene, a kad će dobiti dio spržene zemlje na kojoj bi počeli graditi svoje domove, nema odgovora. Sigurno je da se nikada ne će vratiti na zemlju s koje su ih protjerala većinska plemena. I za to nitko ne će odgovarati. U logoru je stotinjak djece mlađe od godinu dana, pa će od svoje dnevne porcije kuhanog kukuruza majka morati stvoriti dovoljno mlijeka kojim će nahraniti svoje tek rođeno dijete, jer majčino mlijeko jedina je hrana dok bebe ne porastu. Nema alternative! Svako zrno koje se tog dana prosulo dok smo iz velikih vreća presipavali u manje, bilo je spašeno i vraćeno u vreću.

Kad čašom zagrabiš zrnje kukuruza pa njime ispuniš čašu do vrha, ona izgleda puna, ali između natpanih zrna ima još puno mjesta koje se može ispuniti – riža bi, naprimjer, zauzela dio praznine, a šećer bi ispu-

nio ostatak prostora u koji se još uvijek može doliti vode... I sve bi to i dalje stalo u čašu, koja i s kukuruzom djeluje napunjena. Takav je i život ljudi s kojima dijelim sudbinu. Kukuruz je ipak ispunio najveću prazninu u njihovim životima, ne će biti gladni, a za ostalo ne gubimo nadu.

"Prodavaonica dobrote"

U selu u kojem živim ne plaća se puno toga novcem. Oni koji imaju komad obradive zemlje, ne mogu ju sami obrađivati, pa izbjeglice zajedno s njima oru i siju, a plaću dobivaju u hrani koju su uzgojili. Kad nastupi suša i sve propadne, nemaju niti jedni, niti drugi. I nema se koga kriviti, nego svi skupa, katolici, protestanti i ostali, svi se mi u crkvicama, izraslima nadomak jedna drugoj, udružimo u zajedničkoj molitvi i u istom ritmu bubnjeva šaljemo dragomu Bogu molbu da nam pošalje kišu.

DR KONGO
– Školske sestre franjevke

Živjeti blagoslov

Dana 7. svibnja 2015. školske sestre franjevke Krista Kralja, koje djeluju na području Nadbiskupije Bukavu, u DR Kongu, okupile su se u samostanu u Ngubi da bi zahvalile dragom Bogu za dar prisutnosti njegove dobrote što ju je skrio u srce svakog čovjeka.

Mnogo je vas dobročinitelja koji ste se dali voditi upravo tom njegovom dobrotom u svojim srcima te ste nastavili ljubiti i dijeliti svoj život i svoja dobra s braćom i sestrama koje možda nikad niste osobno ni susreli. Ekonomija ljubavi nema granica ni računa. Sve što radimo, živimo i pomažemo drugima u ovoj napaćenom narodu u DR Kongu, činimo zahvaljujući Stvoritelju i braći koja u njegovo ime ljube i dijele. Tako je 7. svibnja bio blagoslov novog terenskog automobila *Land Cruisera*, koji smo dobili zahvaljujući upravo vama, dragi dobročinitelji i čitatelji *Radosne vijesti* i akciji MIVA Hrvatska. I ne samo da je bio blagoslov automobila, već svih vas koji ste ugradili svoju dobrotu i smisao dijeljenja u njegovu nabavu.

Blagoslovna molitva nas je podsjetila da se dobro ne može zadržati te smo molili i za sve nas kojima će ovaj auto služiti u misijskom životu i radu, ali i za sve one koje će nam Božja Providnost poslati u susret na ovim našim blatnjavim ili prašnjavim putovima, da bismo svjedočili njegovu ljubav i nastavili živjeti i dijeliti dobro.

Iskreno vam svima hvala i neka vas Božja dobrota u vašim srcima nastavlja voditi u životu.

Misionarka s. Samuela Šimunović

Prošlo je nešto više od dva mjeseca otkako smo "napunili" police "prodavaonice dobrote", virtualne trgovine u kojoj se ne može kupiti što za sebe, već pomoći misiju, pa kao i svaki "šef", evo da podvučem crtu: sedam vreća kukuruza, vreća graha, 13 vrećica riže, oko 50 litara mlijeka, devet koza, školskog pribora za 12-ero djece, 13 pari gumениh čizmica i 11 pari cipelica, sedam doza lijeka za malariju, dva madraca za dječje spavaonice, 15 košarica manga i 13 vrećica bombona. Naš dućan cvjeta. I dalje nam je najpotrebniji kukuruz. Hvala svima na darovima koje ćete nam uputiti za "prodavaonicu dobrote". Sjetite nas se i molite s nama da nam što prije stigne kiša!

Gradnja crkve Majke Božje - Marije pomoćnice

RUANDA
– don Danko Litrić

Dragi prijatelji misionara!

Evo me k vama s jednom radosnom vijesću – sve je spremno za gradnju crkve Majke Božje Pomoćnice u glavnom gradu Kigaliju, u naselju Kimihururi, gdje se nalazim. Duga je bila borba. Trebalo je najprije nagovoriti naše poglavare da dozvole gradnju na našem terenu. Zatim da mjesni biskup sa svojim savjetnicima dade dozvolu za gradnju crkve. I konačno da se braća slože kakva crkva treba biti. Sad je to sve riješeno – uz pomoć Marije Pomoćnice uspjeli smo svladati sve prepreke i dobiti zeleno svjetlo za gradnju crkve.

Ispunjenje davne želje

Moja davna želja je ispunjena – da imamo pravu crkvu za naše đake i za ljude oko nas uz našu kuću i školu. Crkva je vrlo važna. Crkva je mjesto susreta ljudi sa Stvoriteljem i međusobno. Hram Božji je mjesto gdje vjernici i neznabošci nalaze svojega Nebeskog Oca, mjesto gdje mogu upoznati radosnu vijest da nas je Bog pohodio po svojem sinu Isusu. To je mjesto gdje Isus govori po misionarima ljudima – ono isto što je govorio u Palestini svojim sunarodnjacima – pokazujući im put u vječnu sreću. Crkva je Božja učionica, lječi-

lište ljudskih srdaca, ranjenih zlom i grijehom. U crkvi djeca Božja mogu slušati svojeg Oca i reći mu sve svoje brige i nevolje. Oduvijek, od dolaska misionara u Ruandu 1900. – crkva je središte svakog mjesta.

Crkva je nužna u našoj školi, koja ima više od 1500 polaznika u dječjem vrtiću, osnovnoj i srednjoj školi. Crkva je toliko potrebna u našoj kapelaniji, u filijali prve župe u glavnom gradu Kigaliju. Dosad se sve odvijalo u jednoj prostoriji, u koju ne može ući ni petsto đaka.

Kimihurura je jedan od mnogobrojnih brježuljaka glavnog grada Kigalija. Na tom brježuljku smještena je naša škola i provincijska kuća, sa svim uredima potrebnima za dobro funkcioniranje provincije. Na taj brježuljak, nasuprot gradskom središtu, salezijanci su došli još davne 1962. godine, kad su bili protjerani iz sjemeništa koje su sagradili. Uz kuću za stanovanje sagradili su lijepu, veliku školu, koja je bila dovršena točno prije pedeset godina – ove godine slavi zlatni jubilej.

U školskim prostorijama odvijale su se sve vjerske službe. U nju su dolazili i susjedi koji su se nastanili oko škole, tako da je to postala jedna podružnica Župe Svete obitelji. Tako je to sve dosada – škola i kapelanija. Budući da je broj đaka rastao, a i broj stanovnika oko škole, odavno se vi-

djela potreba za jednom crkvom. Već od 2007. vjernici su počeli skupljati novac za crkvu. Ali trebalo je da se naši redovnički poglavari i mjesni biskup dogovore gdje će biti crkva i kakva crkva. To je sad riješeno. To treba biti jedna lijepa crkva i dovoljno velika, kakva je potreba u ovom vremenu u glavnom gradu Ruande.

Mene je dopala čast i odgovornost da se napravi plan i da vodim gradnju crkve. Po mojoj želji, koja je i želja svih nas salezijanaca, to bi bila crkva Marije Pomoćnice. Naime, još 1985. ja sam uz pomoć našega vrhovnog poglavara i dobrotvora iz Hrvatske sagradio jednu lijepu crkvu Marije Pomoćnice u podružnici Župe Kicukiro. Ali ta podružnica je postala župa, mi salezijanci smo predali župu biskupiji, a novi župnik je promijenio naslov crkve “Marija Pomoćnica” u “Kraljica Mira”. Zbog toga je nužno da mi salezijanci, na našem terenu, sagradimo crkvu Marije Pomoćnice, koju više nitko ne će preuzeti niti joj promijeniti zaštitnicu. Samo je to sad palo sve na nas salezijance – biskup nam je dao dozvolu za gradnju, a mi moramo tražiti potrebna sredstva. Sami kršćani koji pripadaju našoj kapelaniji, a ima ih oko tri tisuće, nisu u mogućnosti sagraditi crkvu.

Zato se obraćam vama, svim štovateljima Majke Božje, svim prijateljima – da nam priteknete u pomoć. Marija vas zove, ne misionar Danko! Pomo-

RUSIJA

– Karmelićanke Božanskog Srca Isusova

Uskrsno bogoslužje u dalekoj stepi

Cijelu prošlu zimu nastojali smo pomagati mladu obitelj koja s dvoje male djece živi u tijesnu i vlažnu stanu. Djeca su neprestano bolesna i zbog toga smo ih često vodili k nama, da se kod nas igraju. Otac obitelji potječe iz sela udaljena od nas 400 km. On sam svakog proljeća odlazi na selo i ostaje cijelo ljeto, jer tamo obrađuje polja, ima malu farmu, s kravama, svinjama i drugim životinjama. Kad su djeca malo prizdravila, tata je odlučno rekao: „Dosta! Svi idemo na selo. Dosta je bolesti! Potrebna vam je zdrava hrana i čist zrak.“ Tako je cijela obitelj tri tjedna prije Uskrsa otputovala.

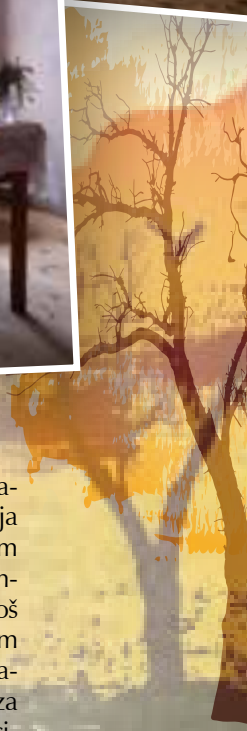
zite nam sagraditi Marijinu crkvu, u kojoj će se slaviti njezin sin Isus, u kojem će naši đaci i svi stanovnici ovog brježuljka moći slušati riječi života vječnoga.

Moja molba je velika. Veća i važnija od svih dosadašnjih prošnji. Ne radi se o kozi, koju su mnogi dali siromasima. Niti o kravi, niti o hrani, lijekovima, školarini za siromašne đake. Ne radi se ni o gradnji škole, koja je tako potrebna. Sve je to lijepo i korisno – posebno nakon genocida i rata. Sad se radi o crkvi, u kojoj će mnogi moći naći Boga, u kojoj će ga slaviti i slušati njegovu riječ. To je najvažnije!

Dragi prijatelji, ovo je sigurno moje posljednje misionarsko djelo u Ruandi i kruna svega mojeg rada od 1981. godine. Molim vas za pomoć da bi se to važno djelo moglo ostvariti u čast Majke Božje – na slavu Božju i na korist i spas mnogih duša!

Za Uskrs smo nastojali posjetiti sve naše filijale i sve vjernike koji zbog bolesti ili drugog razloga ne mogu doći na misu. U taj plan posjeta stavili smo i tu obitelj u selu kod grada Volgodonska. Za posjet smo odredili ponedjeljak poslije Bijele nedjelje.

Krenuli smo rano ujutro. Prekrasno je bilo gledati proljetni izlazak sunca, bogatstvo svjetla i sjena na prostanu nebu, a suha zemlja poslje silnih mrazova bila je obavijena niskom maglom kao nježnom koprenom. Nakon četiri sata vožnje cesta nas je vodila pokraj atomske elektrane. Primijetili smo uredan okoliš i gradilište na kojem se još dograđuje jedno novo postrojenje. S glavne ceste skrenuli smo putom u stepu. Ondje se moglo vidjeti samo male zaseoke s niskim kućama. Na kraju naselja opazili smo parkirane traktore i mehanizaciju za obradu polja. Svaki zaseok okružen je prostranim poljima ili pašnjacima. Iako je bilo hladno, krave i ovce su već bile na pašnjacima. Vozili smo još nekih 60 km, a zaseoci su bili sve rjeđi i sa sve manje kuća

u njima. U daljini smo vidjeli usred polja jednu kuću s novim krovom od plavog lima. To je dom naše katoličke obitelji.

Na ulazu u dvorište dočekao nas je kućedomaćin Sergej, uz njega njegov četverogodišnji sin Ivan, a iz daleka je sramežljivo gledala dvogodišnja kći Marija. Tek uz pratnju mame Anje odvažila se doći bliže. Lavež psa svima je najavio naš dolazak i ubrzo su tu bili i djed, i baka, i ujak i radnici koji s njima rade na poljima. Iz malih drvenih skloništa za životinje na nas su svojim velikim očima gledale krave, a ovce i janjci su se penjali na ograde, uzbudili su se purani i guske. Ili je moj habit privukao tako mnogo pozornosti ili smo se mi previše glasno pozdravljali, ali smo uzbudili cijelo malo selo. Djeca su u autu brzo našla svoje lopte i igračke, ja sam uzela torbu sa stvarima za misu, jer smo se pripremili za uskrсну misu s tom obitelji. U velikoj praznoj sobi pripremila sam "oltar". Bilo mi je dirljivo vidjeti kad je mlada majka Anja sa svojom djecom iz polja donijela veliku vazru prvih poljskih cvijetova i postavila na "oltar". Njezin suprug je pripremio klupe, a baka je obilazila i molila da pričekamo, jer kad se selom pročulo da će doći svećenik i da će biti bogoslužje, svi su molili da mogu doći i sudjelovati.

Svečana tišina Božje prisutnosti

Tim ljudima crkva je daleko, više od 30 km. U nju idu samo za krštenje djeteta, a poslije vrlo rijetko i ne svi. Sad je, evo, svećenik došao k njima, oni su kršćani i to je jedinstvena prigoda da mogu biti na uskrсноj liturgiji, jer jučer je bio njihov Uskrs. Tu prigodu ne smiju propustiti.

Pričekali smo otprilike 40 minuta, došle su starije žene, a lica im bila umorna, opaljena suncem, ruke s tragovima teška fizičkog rada. Bio je i jedan mlađi čovjek, dvoje starijih, jedan od njih bez oka. Izgled njihovih lica i pogrbljenih pleća govori da su to ljudi koji mnogo rade na poljima. Već je misa započela kad se vrata otvore i dolazi mlada žena s djetetom na rukama. Dijete je bilo umotano u deku i još sneno, a mama

ga je probudila i potrčala s njim na misu. Seljaci i seljanke stajali su na svoj način svečano, šutke su promatrali tijek liturgije, ne znajući ni jedne riječi odgovora, neki ne znajući napraviti ni znak križa. Stajali su nijemi, nepomični, upijali su svaku riječ molitve, propovijedi, pratili su svaku našu gestu, nisu zapažali djecu koja su se malo opustila i počela trčkari. Osim glasova nas četvero katolika čulo se samo disanje tih seljaka. Kad je počela pričest i disanje je prestalo, bila je duboka tišina, svijetlim očima pratili su svaki pokret ruke svećenika. Pogledima su se zaustavili na mladoj mami Anji i njezinom suprugu, koji su dio njih, a sad su primili veliku i svetu tajnu, njima nedostupnu. I djeca su se smirila, vladala je svečana sveta tišina Božje prisutnosti u tomu udaljenom selu u stepi.

Radosni za obiteljskim stolom

Poslije mise bio je postavljen stol i kao iz zemlje iznikla je dobra ruska tradicija. Odjednom je stol bio prepun ruskih poslastica, svatko je donio ono što je imao najbolje. Žitelji cijeloga malog sela, kršćani, jer tamo živi i nekoliko muslimana, sjedili su za jednim stolom. Počele su vesele zdravice, prava obiteljska radost. Tad su nam ispričali da su oni jučer, iako je bio Uskrs, radili, ali da danas nitko ne radi u polju, jer je u njihovu selu bogoslužje i svi žele sudjelovati. Kad su radnicima rekli da ne trebaju doći na posao, oni su zamolili da ipak mogu doći i biti na "Božjoj službi".

Još danas ja sam puna dojmova s toga misijskog pohoda tomu malom selu. Ne mogu zaboraviti te ljude koji ništa o Isusu ne znaju, znaju samo da su kršćeni. Kako je velika potreba misionara, kako nam nedostaju novi Franjo Ksaverski, Ante Gabrić... Kako mnoge duše vane za navještajem evanđelja!

Dragi prijatelji, nemojte se oglasiti na te vapaje, učinite ono što možete već danas. Hvala svima koji nas ne zaboravljaju, posebno hvala za uskrсне čestitke i dobre želje.

Zahvalne karmelićanke Božanskog Srca Isusova: s. Mirjam Bubnić i s. M. Augustina Mesarić

ZAMBIJA
– don Boris Dabo

Mladi navjestitelji evanđelja

Obično me putovanja u udaljena sela osvježe, iako putovanja šumom i dolinama, velikim prostranstvima ravnica i šumaraka, prelaženja potoka i izbjegavanja mogućih zamki, upadanja u blato znaju donijeti umor navečer, jer više nisam tako mlad, sve se "poravna" dobrim osjećajem zbog dobro obavljena zadatka ili barem nastojanja da tako bude.

Pastoralni pohod u selo Ibolelo

Bilo je to 21. svibanja 2015., prigodom redovita pastoralnog pohoda u selo Ibolelo, koje je od misije Nawinda udaljeno 55 km, a trebalo nam je dobra tri sata putovanja autom, uključujući i mali odmor na velikoj ravnici zvanj Kambe, na kojoj se zna vidjeti malih srni kako bezbrižno, ali opet oprezno pasu. Djeca i mladi, njih dvadesetak Mladih navjestitelja evanđelja (*Young Evangelizers*), kako ih zovemo, neumorno su pjevali i zbijali šale cijelim putem. Na toj ravnici smo izmolili molitvu pripreme za poslanje koje danas imamo: svjedočiti radosnu vijest u selu Ibolelo. Nakon ravnica i šuma dolazimo do doline potoka Ibolelo, vozimo nekoliko kilometara uzvodno i onda nalazimo označeno mjesto za prijelaz potoka, zalet s autom da se ne upadne u blato – i evo nas na drugoj strani. Sad prolazimo dolinom potoka Ibolelo, gdje su se nanizale kolibe s dosta stanovnika.

Dok prolazimo selima, vidimo stabla banana, limuna i zasada slatkih krumpira. Nismo vidjeli puno ljudi, vjerojatno su otišli u crkvu i tamo nas čekaju. To bi bilo idealno, no sigurno ima još puno onih koji ne će doći u crkvu i koji još čekaju evangelizaciju i navjestitelje koji će im doći...

Na kraju niza koliba evo nas kod njihove crkve i ondje nas dočekuju. Djevojke i žene izlaze iz crkve te plesom i svojom pjesmom odgovaraju na pjesmu mladih s prtljažnika našeg vozila. To je očekivana dobrodošlica svećeniku i njegovoj pratnji. To selo već nismo posjetili godinu dana, pa se s pravom raduju dolasku svećenika. Među njima ima desetak mladih i odraslih koji bi se željeli krstiti i jedan par za vjenčanje. S njima danas provodimo dan.

Dočekuje nas i "zonski katehist" Felix Sampuli. On je iz svojeg sela došao još prije tri dana, nakon pet sati hoda, da pomogne u neposrednoj pripravi za doček svećenika i da završnu pripravi novokrštenike. Felix je vrijedan suradnik, a ujedno i predsjednik župnog vijeća.

Nakon kratka odmora i ispitivanja kandidata za krštenje ulazimo u mračnu crkvicu. Svi sjede na svojim klupicama te ustaju da dočekaju procesiju s pjevačima i svećenikom, svi su veseli i to onda prelazi i na nas. Mi im donosimo radosnu vijest, ali vidimo da nisu oni bez radosti, pa njihova radost potiče i našu, tako mi je to izgledalo. Slijedila su svjedočanstva mladih navjestitelja evanđelja iz misije. Počeli su oni najmlađi. Oni su jedan po jedan, stojeći u redu ispred oltara, rekli svoje ime i službu koju obavljaju u crkvi te rečenicu iz *Biblije* koju su izabrali. To je od djece u dobi od 8 do 10 godina bilo dovoljno, da smo čuli njihovo svjedočanstvo u ret-

ku koji su odabrali i izrekli naizust. Pokazali su da su se potrudili.

Onda su došli na red mladi od 16 do 25 godina. Svatko od njih je odabrao jednu crkvenu pjesmu koju pjevaju u zboru. Nakon što su svi zajedno otpjevali tu pjesmu, onaj koji ju je odabrao, izrekao bi svoje svjedočanstvo zašto mu je ta pjesma važna i što mu znači. Tako su se izredali svi mladi, a prisutni su pozorno slušali. Njihova svjedočanstva nisu bila naučene propovijedi, nego je svatko govorio o svojem shvaćanju Božje riječi u nekom biblijskom retku ili nekoj pjesmi. To su bila vrijedna svjedočanstva. Tako je počela misa s krštenjem i blagoslovom ženidbe i vrijeme je brzo prošlo u molitvi i slavljenju Gospodina. To je vrijeme između Uzašašća i Pedesetnice, pa smo, kao i prvi Isusovi učenici, molili za darove Duha Svetoga, kojega nam je Učitelj obećao.

Igrokaz o rasipnom sinu i dobrom ocu

Nakon mise, dok su marljive žene pripremale ručak za sve, mladi navjestitelji su pokraj crkve izveli igrokaz o rasipnom sinu i dobrom ocu. Ono blago koje je mladi sin dobio od oca oni su zamislili ovako: bilo je ondje 50 krava, deseci svinja i isto toliko koza. To je onda on odveo i rasipao. Dirljiv je bio sinov povratak, a zanimljivo je bilo što ga je primila majka umjesto

oca. Sin je rekao: "Nemojte me zvati sinom", a majka ni čuti, nego ga je zagrlila i rekla: "Ti si moj sin, hajdemo slaviti!" Na kraju igrokaza postavljeno je pitanje: "Događa li se to i danas?" Odgovor je bio potvrđen, jer i danas neki mladi odlaze sa sela u grad i tamo rasipaju ono što su ponijeli u potrazi za boljim životom, pa se onda prazni vraćaju natrag u selo. "Ima toga ima i kod nas", kažu, "ima."

"Pošalji mi svećenika iz Hrvatske!"

Nakon što smo ručali, ostalo je još toliko vremena da se ukrcamo i krenemo, da bismo se vratili u misiju barem o zalasku sunca. I tako sam opet, dok je Namakando vješto upravljao autom, mislio o osjećaju koji se javlja nakon takvih putovanja. Da, to je taj osjećaj koji se ponovno javlja i kaže da je to bilo dobro. Da nije bilo nas, ti ljudi u selu Ibolelo ne bi imali prigodu primiti krštenje i druge sakramente, njihova vjera u uskrslog i živog Gospodina ne bi bila obnovljena i ojačana, bili bi prepušteni sebi i svojim traganjima i bespućima i tko zna što bi bilo s njima i njihovim potomcima u budućnosti! Bože, hvala ti na ovom našem malom prinosu i molim te za ove mlade koji su s nama, tu otraga i pjevaju ti. I daj, pošalji mi svećenika iz Hrvatske koji će ovo nastaviti, kad je domaćih još uvijek premalo. Amen.

Najprije se primjećuje radost

Zovem se Tomislav Mesić, član sam misijske Družbe Duha Svetoga. Rodom sam iz Srijema, u Vojvodini. U Irskoj sam završio teologiju i antropologiju te sam kao bogoslov bio dvije godine u Tanzaniji u misijama. Tada se moja želja da budem misionar još više učvrstila. Nakon ređenja i sedam godina svećeničke službe u Hrvatskoj molio sam svoje poglavare da me pošalju ponovno u misiju u Tanzaniju.

? Pripadate Družbi Duha Svetoga. Možete li nam reći nešto više o svojoj družbi?

! Družba Duha Svetoga (spiritanoci) osnovana je 1703. godine, a osnovao ju je francuski plemić Claude Poullart des Places. Cilj utemeljitelja bio je školovanje svećenika za misijske krajeve ili francuske siromašne krajeve gdje nije bilo dosta svećenika. Godine 1842. Francis Libermann osniva drugu družbu, Družbu Bezgrješnog Srca Marijina, koja se na nagovor Svete Stolice gasi 1848. godine i njezini članovi pristupaju Družbi Duha Svetoga. Tako je današnja Družba Duha Svetoga, možemo reći, plod unije tih dviju družba. Djelujemo u više od 60 zemalja svijeta i ima nas oko 3000. S obzirom na to da je naša družba misijska, naši članovi idu tamo gdje treba naviještati Isusa Krista onima koji za njega još nisu čuli.

Život u parku prirode

? Koliko dugo ste u Tanzaniji i gdje je točno vaša misija?

! U Tanzaniji djelujem od 2010. godine, i to u Parku prirode Ngorongoro. To je park koji se nastavlja na Nacionalni park Serengeti. Do 2013. godine djelovao sam u Župi Ngorongoro, kad se od te župe odvojila nova župa, Nainokanoka, a ja sam postao njezin prvi župnik. Na cijelom tom području ima oko 30 000 stanovnika, od toga je katolika oko 3000, drugih raznoraznih kršćanskih denominacija je oko tisuću, a ostali su pripadnici tradicionalne masajske religije. Župa se prostire na oko 1000 km². Na početku sam bio sam, a sada sam dobio mladomisnika iz Zambije za pomoćnika. Afričke religije su najčešće višebožачke, a Masaji su jednobosci koji nisu imali razvijeno svećenstvo, tako da je meni puno lakše kao misionaru otići među njih i reći da taj jedan Bog kojeg štiju je Bog Otac, ali i Bog Sin i Bog Duh Sveti. I to je puno lakše nego doći u neko drugo pleme i reći im da postoji samo jedan Bog. I to je velika prednost za nas misionare

među Masajima. Dakle, mi samo dajemo ime njihovu Bogu i oni isto vjeruju da im taj jedan Bog daje ljubav i da gleda na njih. I zato je puno lakše tu kršćansku ljubav prenijeti njima nego mnogobošcima.

? Kako je organiziran život u vašoj župnoj zajednici? Koliko je ljudi na misi i kako ona izgleda?

! Crkva je vrlo mala i napravljena je od dasaka. No uvijek je puna. Sveta misa može trajati od dva sata pa do nekih šest sati ako je koja svečanost. Misa je događaj jer, ako je kišna sezona, možda ću doći u pojedino selo jednom u 2-3 mjeseca. Misa je možda nešto malo duža jer oni vole pjevati. Kod njih je pjevanje sve. Masaji su i po jeziku drugačiji od drugih plemena.

? Jesu li ljudi radosni kad im dođe svećenik, kada mogu pristupiti krštenju i kao odrasli, kada se uključuju u život Crkve?

! Da, oni su radosni. To je nešto što se prvo primijeti. Možda

i mi u Europi trebamo početi živjeti radosnije. Često mi dođu starješine iz drugih sela i kažu: "Molimo te doći u naše selo i pripremi nas za krštenje." Sada, kad smo dvojica svećenika, puno je lakše, pa se možemo na neki način rasporediti. Godišnje bude i više od 500 krštenja. Jednom sam na samo jednoj misi imao 180 krštenja, tako da takva misa dugo traje. Svi plješću, pjevaju, bubnjaju i bude veselo. Na tim misama bude krštenje od male djece do staraca od 70 i više godina, jer kad jedan prihvati kršćanstvo, onda cijela obitelj prihvati: od djedova i baka, prabake ili pradjedovi ako su živi, do novorođenčadi. To je baš pravi obiteljski dan.

Život u parku prirode

? Što za vas znači vaš životni poziv i koliko je važno da misionar svojim životom svjedoči ljubav koju Bog ima za sve ljude?

! Mnogi naši misionari odlučili su se krenuti u nepoznato. Neki od njih su tamo već trideset ili četrdeset godina. I možda im je sada malo drugačije nego na početku. I meni su se neke stvari promijenile u ovih nekoliko godina koliko sam misionar. No ono što je isto je to da sam htio služiti Bogu kao misionar. Kada dođete na ništa, na prazno polje i dođete među nepoznate ljude i ne znate baš njihov jezik, nije lako, ali Gospodin je onaj koji vam daje snage i vodi vas na vašem putu. Živjeti i djelovati kako najbolje znamo, pomagati ovdašnjim ljudima i tako svjedočiti Isusa Krista. Pokušavam uvesti pitku vodu za cijelo selo. Potrebne su i solarne ploče za struju. Tako da misionar i na taj način evangelizira. Dogodilo mi se da sam krenuo na misu u jedno selo i na pola puta sam vidio da nose bolesnog čovjeka. Stao sam, ukrao sam ih u auto, a vjeroučitelja koji je išao sa mnom ostavio da ide pješice u to selo. Sjeo sam za volan i vozio sto kilometara u drugom smjeru da bih odvezao tu bolesnu osobu u bolnicu.

Važnost akcije MIVA (Misij-ska vozila)

? Vaša župa se prostire na 1.000 km² i ceste nisu asfaltirane, a i nesigurne su. No vama su još jedan problem životinje?

! Što se tiče razbojnika, nemam problema, jer smo u Parku gdje ima dosta rendžera koji čuvaju to područje. No moj su problem lavovi, gepardi i ostale divlje životinje. Jednom smo putovali kroz područje gdje se svaki dan vide te životinje, a nama je auspuh otpao. Srećom, išao sam s osam vjeroučitelja u autu i onda smo se poslagali oko auta, a najmanji je išao ispod vezivati auspuh. Kako bismo ga obranili da je lav naišao, ne znam. Automobil je potreban, ne samo zbog navješćivanja evanđelja. Kao svećenik trebam automobil da bih mogao doći u sva sela, ali potreban mi je automobil i radi pomaganja svima, posebno bolesnima. Ako se što dogodi, koga napadne divlja životinja ili se razboli, ako ja kao misionar nemam automobil, ne mogu ga odvesti u bolnicu, koja je nekih 60 kilometara izvan parka. Automobil je prijeko potreban. I to dobar automobil i u dobrome voznom stanju.

? Koliko je važna akcija MIVA za nabavu vozila za misionare?

! Posredstvom MIVA-e Hrvatska nabavio sam polovni automobil, no zbog loših cesta auti se tamo brzo kvare. Dogodilo se to da mehaničari nisu dobro pregledali moje vozilo i nisu ga popravili. Kad sam išao po jednu bolesnicu u bolnicu, na pola puta se poluga volana iščupala i auto se prevrnuo i pritisnuo mi ruku. Srećom, auto smo popravili koliko smo mogli, ali da je bio sigurniji auto, vjerojatno do toga ne bi došlo. Sreća u nesreći jest da sam bio sam kad se to dogodilo, jer da se to dogodilo na povratku, bilo bi puno gore, jer bi nas bilo troje u autu i možda bi bilo kobno. A ruka se pomalo oporavlja.

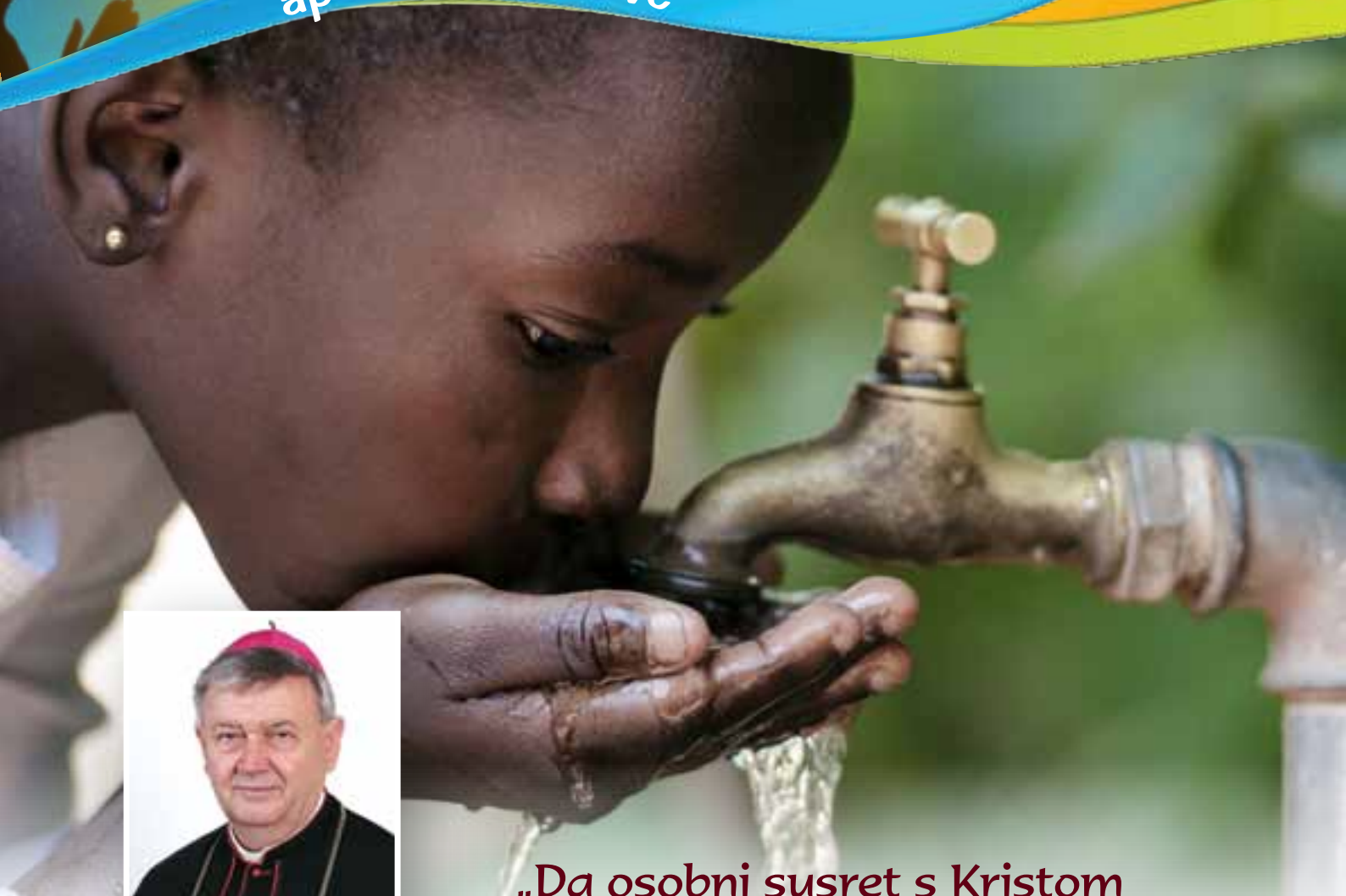
? Mnogi u našoj domovini mole i žrtvuju se za misije. Budući da se nalazimo u Godini posvećenoga života, posebno mole za po-

svećene osobe. Možete li našim čitateljima izdvojiti jednu poruku za kraj ovoga našeg razgovora?

! Želim uzati svoj svećenički poziv propovijedati evanđelje, ne samo pod misom, nego i tako da pomazem. Među ostalim, i školovanjem djece. Posebno pomazemo djevojčice, jer ako je obitelj siromašna i imaju dvoje djece, oni će poslati dječaka u školu, a djevojčice se ionako, nažalost, po njihovu plemenskom običaju, već s 14 godina udaju. Pokušavamo na sve moguće načine te djevojčice poslati na školovanje, da bi danas-sutra zarađivale za sebe i svoju obitelj. Posla je puno, ali uz pomoć Boga i dobročinitelja činimo što god možemo. I upravo prijatelji i dobročinitelji u domovini su oni koji zajedno sa mnom grade bolju budućnost onima koji su mi povjereni u Tanzaniji. Hvala im na tome i preporučam se u njihove molitve.

Razgovarala Ines Sosa Meštrović

mons. Josip Mrzljak,
varaždinski biskup

„Da osobni susret s Kristom probudi želju u mnogim mladim ljudima da ponude svoje živote u svećeništvu ili posvećenom životu“

U Godini posvećenog života, u kojoj se nalazimo, svjedoci smo kako su se nastojanja da se mladom čovjeku približi svećenički poziv umnožila, i to posebno posredstvom novih medija i mogućnosti informiranja i komunikacije. Svjedoci smo da Krist i danas poziva na posvećeni život mladiće i djevojke iz različitih sredina. Možda ih je potaknuo neki objavljeni tekst o pozivu na koji su naišli na društvenim mrežama, na televiziji ili na kojemu drugom modernom medijskom sredstvu.

No unatoč tomu osobni susret s Kristom i dalje ostaje nezamjenjiv u prepoznavanju poziva i odazivu na taj poziv. Svi smo mogli vidjeti kako zaljubljeni ne trebaju mnogo ljudi oko sebe

da bi pokazali jedan drugomu svoju zaljubljenost i ljubav. Tako je i sa svakim tko želi oslušivati glas „ljubljenog Sina Očeva“ – Gospodina našega Isusa Krista. Za to je potreban osobni susret s njime, u kojem Bog progovara i gdje se prepoznaje dar čežnje i želje za posvećenim životom. Iz toga osobnog susreta raste onda i potreba za sljedećim susretom, zahvaljivanjem i primanjem milosti, da bi se na takav život osoba mogla odazvati. Možda je danas zaista teže čuti i prepoznati njegov poziv na posvećeni život zbog brojnih predrasuda prema takvu načinu života ili, jednostavno, zbog nedostatka vjere koja u posvećenom načinu života neće vidjeti samo izgubljeni život, već i nađeni. To je vjera o kojoj nam i Krist

govori kad kaže da onaj tko želi njeega slijediti najprije treba umrijeti sebi. Međutim, ta smrt nije kraj, već početak rasta, sazrijevanja i donošenja plodova posvećenog života. Tako nešto teško je razumjeti bez vjere, koja teži najprije za nebeskim dobrima, štoviše, gotovo je nemoguće.

Za takvu vjeru potreban je osobni susret s Kristom. I to ne samo onih koji su pozvani na svećeništvo ili posvećeni život, već svih vjernika, da bi u svjetlu vjere mogli razumjeti takav poziv te ohrabriti i podržati one koji su poziv čuli i odazvali se. Na taj način svaki je vjernik pozvan ustrajati u svojoj vjeri i osobnom susretu s Kristom i buditi želju mladih ljudi da se radosno odazovu Božjemu pozivu.

Progonjeni kršćani - kolektivni neuspjeh UN-a

U petak, 17. travnja, u New Yorku je pri organizaciji Ujedinjenih naroda, održana konferencija na temu: „Progon kršćana na svjetskoj razini: prijatna miru i međunarodnoj sigurnosti“. U ime Svete Stolice na konferenciji je bio prisutan nadbiskup Bernardito Auza, koji je podsjetio na Papine pozive međunarodnoj zajednici da pred tako teškim zlodjelima „ne ostane nijema i nepokretna“. Danas ima više mučenika nego li u prvim stoljećima kršćanstva – naveo je mons. Auza upozorenje Svetoga Oca. U Iraku, Siriji, Nigeriji, Libiji, Keniji i južnoj Aziji – istaknuo je nadbiskup – „zemlja je doslovno natopljena krvlju. Vidjeli smo barbarski prizor obezglavljenih koptskih kršćana u Libiji; ispunjene su crkve raznesene za vrijeme liturgijskih slavlja u Iraku, Nigeriji i Pakistanu; starodrevne su kršćanske zajed-

nice prognane iz svojih domova u dolini Ninive; kršćanski su studenti smaknuti u Keniji“. Kao što navodi izvještaj Pew istraživačkog centra za 2014. godinu, kršćani su najprogonjenija vjerska skupina na svijetu – kazao je nadbiskup.

Između 2006. i 2012. godine, kršćane se progonilo ili diskriminiralo u 151 od 193 zemlje članice Ujedinjenih naroda. „To pokazuje“ – naglasio je mons. Auza – „kolektivni neuspjeh ove međunarodne organizacije, čiji je prvotni cilj zaštita naroda od biča nasilja i nepravednih napada“. Stanje vjerske slobode osobito je loše na Bliskome istoku. U Iraku je broj kršćana s dva milijuna pao na manje od četvrtine tog broja i tamošnji se vjernici osjećaju posve napuštenima. Nestanak kršćana na tom području nije samo vjerska trage-

dija – dodao je nadbiskup – već i gubitak bogate baštine koja je neizmerno pridonijela tamošnjem društvu.

Na kraju je stalni promatrač Svete Stolice podsjetio da je prošloga mjeseca u Ženevi 65 zemalja potpisalo deklaraciju o zaštiti ljudskih prava kršćana i drugih zajednica – osobito na Bliskome istoku – i da je to prvi put kako su kršćani spomenuti kao kategorija čija se prava imaju štiti. Nadbiskup je potaknuo na hitno djelovanje „prije nego li bude prekasno“ jer, „progonjeni kršćani u čitavome svijetu (...) računaju na nas i mole nas da se više založimo kako bismo ih spasili od progona“. (RV)

Caritas pomaže stanovništvu u Nepalu

Već je teško stanje u područjima koje je u Nepalu 25. travnja pogodio jak potres. Međunarodna pomoć polako pristiže, a to donekle tješi narod. Osnovan je Odbor za usklađivanje rada svih humanitarnih udruga i nevladinih organizacija. Mjesni je caritas nazočan u svih sedam područja zahvaćenih potresom. U prvom redu nastojimo pomoći obiteljima i selima u udalje-

nijim područjima, kamo gotovo ne stiže humanitarna pomoć – izjavio je otac Silas Bogati, zamjenik apostolskoga vikara u Nepalu, a prenijela agencija Fides. Pomoć pristiže iz cijelog svijeta. Veoma je važno da se očituje skladno djelovanje svih onih koji su uključeni u solidarnost. Građanima je Nepala danas puno lakše jer vide kako pomoć stiže iz cijeloga svijeta. Dirljiva je mobilizacija me-

đunarodne zajednice. Nakon zbrinjavanja ljudi, započet će obnova. Mi smo se kao Katolička crkva sasvim uključili u djelo blizine i ljubavi, sve ljude bodrimo: život nije prestao, nada živi – ustvrdio je otac Bogati. (RV)

Vjerujemo u Boga i u Crkvu. Ako nismo u zajedništvu s Crkvom, nismo katolici“ – ispovijest je vjernika u Vijetnamu koji se – unatoč tvrdnjama o povećanju vjerske slobode – i dalje suočavaju s kršenjima ljudskih prava i pokušajima nadzora nad religijskim zajednicama – prenosi AsiaNews.

U zajedništvu s Crkvom VIJETNAM

Heiner Bielefeldt, posebni izaslanik Ujedinjenih naroda za vjersku slobodu, istaknuo je prošlog kolovoza da „u Vijetnamu postoje ozbiljna kršenja vjerske slobode“. To se osobito tiče mjesnih vlada, koje redovito napadaju vjerske skupine, prijete im, cenzuriraju ih i ograničavaju slobodu izražavanja. Premda vijetnamska vlada i dalje govori međunarodnoj zajednici da se ostvario napredak na području poštovanja vjerske slobode i ljudskih prava,

zatvorenici savjesti u zemlji pričaju drukčiju priču. „Očito je da vlada u Vijetnamu krši ljudska prava“ – rekao je jedan od njih u razgovoru za tiskovni ured Papinskog instituta za vanjske misije. „U zemlji ima više od 100 zatvorenika savjesti. Izravno smo to iskusili“ – dodao je.

Izvještaji poslani Nacionalnom zboru – koji bi trebao saslušati prijedloge i prigovore naroda – ignoriraju se. Možda je to i bit zborna – koji na prvom mjestu služi komunističkoj partiji, a ne narodu – rekao je vijetnam-

ski zatvorenik savjesti i dodao: „Zbog vladine društvene politike, zakoni i njihovo provođenje u međusobnom su sukobu. Osim toga, mjesne vlasti sve više posežu za nasiljem i prisilom, a to ih sve više otuđuje od naroda“. Na duge bi staze, potiskivanje religije i puka, formalna usklađenost sa zakonima, mogli potkopati komunistički sustav, s obzirom da „u povijesnom razvoju ljudskih civilizacija, komunistički režimi ne traju duže od 80 godina“ – zaključuju iz AsiaNews. (RV)

RIJEKA

Susret misijskih animatora

sudionicima na odazivu. Nakon molitve i pozdrava vlč. Zebe, svima prisutnima dobrodošlicu je zaželio vlč. Mirko Vukšić i Andreja Škarabot Kunštek, misijska suradnica, u ime Misijskog ureda Riječke nadbiskupije.

U nastavku susreta vlč. Zeba najavio

je cilj seminara, a to je predstavljanje Papinskog misijskog djela sv. Petra, apostola i nadolazeća akcija MIVA Hrvatska ("Misijska vozila") koja se obilježava 26. srpnja 2015. pod geslom "Moj dar slavi Boga za sve prijeđene kilometre". Želja je bila predstaviti projekt postojećim i novim misijskim animatorima u Riječkoj metropoliji te iznijeti neke smjernice o tomu koja bi bila njihova zadaća i uloga u župama i misijskim zajednicama.

Smjernice i ideje animiranja Djela sv. Petra, apostola prezentirao je vlč. Zeba i potaknuo animatore da svojim župnicima iznesu planove koje Misijski ured Riječke nadbiskupije ima za to djelo te da ih potaknu na zajednič-

ku suradnju. Preporučuju se molitveni susreti, slavljenje misa, euharistijska klanjanja, a pokušat će se pripremiti prigodnu izložbu misijskih fotografija, da bi se vjernicima približilo Djelo sv. Petra, apostola.

Okupljenim animatorima misijskih zajednica obratila se Andreja Škarabot Kunštek, koja je predstavila akciju MIVA Hrvatska i potakla na ovogodišnje obilježavanje. Predstavila je radni animacijski materijal od prošle godine i sve što može poslužiti u organizaciji akcije te najavila da su novi animacijski materijali u pripremi i da će ih Nacionalna uprava Papinskih misijskih djela poslati na adrese svih župa, a naljepnice za automobile i mirisni borići da će se moći preuzeti u Misijskom uredu Riječke nadbiskupije.

Okupljeni animatori misijskih zajednica Riječke nadbiskupije i gosti su se također predstavili i prezentirali što rade za misije u svojim zajednicama i kako djeluju u svojim župama. Na kraju seminara jednoglasno je zaključeno da su misije i misijska djelatnost važan dio života Crkve, koja je pozvana širiti radosnu vijest po cijelom svijetu. To je zadaća svakoga tko je kršten.

Andreja Škarabot Kunštek

Animatori postojećih i novih misijskih zajednica Riječke metropolije okupili su se u subotu 23. svibnja 2015. na drugom susretu formacije novih misijskih animatora. Susret je održan u maloj dvorani Nadbiskupskog doma "Ivan Pavao II." u Rijeci, a organizirao ga je vlč. Kristijan Zeba, ravnatelj Papinskih misijskih djela (PMD) u Riječkoj nadbiskupiji. Susretu su prisustvovali vlč. Mirko Vukšić, ravnatelj PMD-a u Porečkoj i pulskoj biskupiji, te misijski animatori, koji su se odazvali na poziv Misijskog ureda Riječke nadbiskupije.

Uvodnu molitvu predvodio je vlč. Kristijan Zeba, koji je u svojem obraćanju pozdravio i zahvalio svim

UMAG

Od misijske krunice do misijske zajednice

nima u dalekoj Africi, Aziji, Americi, o njihovu životu, bijedi i potrebama te o misionarima koji su napustili našu domovinu da bi se dali u službu najpotrebnijima, u kojima zapravo služe samoga Isusa Krista, učenici su s ljubavlju i otvorena srca odmah prihvatili ideju da kupnjom misijske krunice dadnu svoj doprinos, kako bi mališanima u tim dalekim zemljama omogućili školovanje, liječenje i prehranu. Tog su se dana okupili u Župi Petrovija, gdje su uz pjesmu, molitvu i blagoslov podijelili krunice, koje učenici rado nose i mole. No oni se ne zaustavljaju na tomu. Formirali su i

"misijsku skupinu", koja će na svojim radionicama izrađivati razne praktične stvari koje će prodavati prigodom proslave Misijske nedjelje. Učenici su se zdušno prihvatili pripremanja igrokaza *Ruže male Terezije*, koji će također prikazati za Misijsku nedjelju. Sami su izradili i nekoliko prezentacija o misijama i misionarima, u kojima su nastojali upoznati ostale učenike o toj humanoj djelatnosti. To su tek počeci, kažu učenici. Imaju još mnogo ideja koje bi željeli, uz Božju pomoć, provesti u djelo.

Snežana Kruhak

ŠIBENIK

Biskupijska formacija župnih misijskih animatora

Idite i navješćujte!“ jedna je od najprepoznatljivijih Isusovih poruka njegovim učenicima koje je poslao diljem svijeta da šire evanđelje. Tom porukom vlč. Antun Štefan, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela obratio se nazočnima na susretu formacije župnih misijskih animatora Šibenske biskupije, koji je 16. svibnja održan u dvorani Župe Presvetog Srca Isusova na Baldekinu, u Šibeniku.

Na susretu su, uz predstavnike domaće župe, sudjelovali mladi iz Župe Murter, predvođeni ravnateljem osnovne škole Edom Juragom, mladi iz Drniša, s vjeroučiteljicom s. Augustinom Vukančić, župljani iz Župe sv. Petra Vidici, s kapelanom fra Ivanom Penavom, i drugi zainteresirani laici. Na jednom dijelu susreta sudjelovali su i ovogodišnji kandidati za sakrament potvrde. Nakon pozdravnih riječi domaći župnik Tomislav Puljić podsjetio je na činjenicu da velik dio svijeta još nije upoznao Isusa te na važnost navještanja Isusove poruke.

Antun Štefan je na samom početku izlaganja konstatirao da svijet treba misije i misionare te naveo da je danas diljem svijeta razasuto 90 misionara i misionarki iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine, a potrebe su sve veće. Govoreći o župnim zajednicama, vlč. Štefan je rekao da se one ne smiju vesti na bavljenje same sobom već trebaju misliti i na one koji nikada nisu čuli za Isusa. Ako se ljudi, pa i vjernici bave sami sobom, nikad nisu zadovoljni i uvijek im nešto nedostaje. Kad počnu misliti na druge oko

sebe i kad se počnu davati drugima, tek tada shvate vlastitu vrijednost, kao i vrijednost drugih ljudi... One župe koje se brinu za druge jesu žive župe, u njima se rađaju i razvijaju darovi i sposobnosti od kojih žive one same i druge zajednice.

Vlč. Štefan je pozvao sudionike da osnuju misijske zajednice u svojim župama, da sve rade u dogovoru sa svojim župnicima, i poručio im da to shvate kao dar, te zaključio da misijama i misionarima možemo pomoći ponajprije molitvom, svojom vjerom koju treba svjedočiti u sredinama gdje živimo, senzibiliziranjem župljana da se uključe u pomaganje. Na susretu je bila i misionarka s. Mirabilis Višić, iz Konga, u Africi, koja je u Hrvatskoj na kraćem odmoru. U Kongo je otišla prije 34 godine, kao mlada redovnica, slijedeći nadahnuće iz susreta s Majkom Terezijom, za kojom je najprije htjela poći u Indiju. Po dolasku u Kongo, zemlju koja je velika kao cijela Europa, susrela se sa zaraznim ospicama, od kojih je u samo nekoliko dana umrlo stotinjak djece. Nije bilo cjepiva, pa ni djecu nisu mogle liječiti. Prvi hladnjaci u kojima su kasnije prenosili cjepivo bili su na petrolej i nosili su se na leđima. Gradile su misionarke u Kongo škole, ambulante, crkve... Danas ih je u misiji ukupno 20, od čega sedam Hrvatica, a ostale su domaće Kongoanke. Još jedan misionar predstavio se na skupu. Otac Tomislav Mesić

trenutačno je u Župi Mandalina – Zablacé, u koju je došao iz Tanzanije. Njegova misija se nalazi na području Nacionalnog parka Ngorongoro i Serengeti, gdje žive pripadnici plemena Masai. Kao posebne probleme naveo je posvemašnju neimaštinu, zarazne bolesti, koje i danas haraju i odnose živote, loše škole, ambulante, prometnice... Zahvaljujući radu misije, stanje je postalo kudikamo bolje, ali su potrebe i dalje vrlo velike i zato se želi ponovo vratiti i pomagati.

Svatko od nas može nešto dobro učiniti, jer ima neke svoje talente kojima može obogatiti misijsku zajednicu, kao što su govorili izlagači. Zato neka animacijski materijali – brošure koje su na susretu podijeljene – budu poticaj svima nama da hodamo u poniznosti i zajedništvu, jer svi smo mi braća i sestre u Kristu, bez obzira na boju kože i na mjesto gdje živimo! Taj susret je za sve prisutne bio lijepo iskustvo i veseli nas što se nastavio prigodnim druženjem, zahvaljujući župniku Tomislavu Puljiću i njegovim župljanima, koji su bili vrijedni i pripremili dobrodošlicu svima koji su došli u župnu dvoranu.

**Jadranka Klisović
i Duška Burazer**

U subotu 23. svibnja u Župi sv. Antuna Padovanskoga, u z Zadarskom naselju Smiljevac, održana je formacija župnih misijskih animatora Zadarske nadbiskupije.

Formaciju je vodio Antun Štefan, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih dje-

ZADAR

Formacija misijskih animatora Zadarske nadbiskupije

la (PMD) u Hrvatskoj, zajedno sa svojim suradnicima iz Nacionalne uprave PMD-a. Moderator susreta bio je Mladen Kačan, domaći župnik, koji je i nadbiskupijski ravnatelj PMD-a Zadarske nadbiskupije. U prvom dijelu susreta Antun Štefan govorio je o župnim misijskim zajednicama djece i odraslih i službi misijskih animatora, koji su župnikovi suradnici u misijskom pa-

storalu. Članovi misijske zajednice okupljaju se na molitvene susrete, organiziraju radionice te pripremaju različita događanja i akcije da bi u cijeloj župi porasla misijska svijest i da bi pomagali misionare. Sudionicima susreta prikazan je film o djelovanju misijske zajednice u Župi bl. Alojzija Stepinca u Koprivnici, koja vrlo uspješno djeluje već godinu i pol.

U drugom dijelu susreta predstavljani su različiti projekti koje pokreće Nacionalni misijski ured, posebno akcija MIVA Hrvatska koja se ove godine obilježava u nedjelju 26. srpnja, a u toj prigodi naglasak se stavlja na važnost misijskih vozila, koja misionarima služe u pastoralu – pohodima udaljenim misijskim postajama i osobito za poma-

ganje bolesnicima koje treba prevesti u bolnicu. Sudionicima su predstavljene animacijske brošure koje se izdaju prigodom Svjetskog dana misija (Misijske nedjelje) i Dana sv. djetinjstva, a koje donose veći izbor misijskih razmišljanja, meditacija, kateheza, ideja i modela u misijskom radu. Na susretu su okupljeni predstavnici predstavili dosadašnje

misijske aktivnosti u svojim župama te izrazili želju da misijska svijest još jače zaživi u župama Zadarske nadbiskupije. Posebno zanimljiv trenutak bilo je sudjelovanje dječjeg zbora "Slavuji sv. Ante", koji su ujedno i mali misionari Župe Smiljevac. Oni su obogatili susret s nekoliko pjesama i molitvom *Zdravo Marijo* na nekoliko svjetskih jezika. (RV)

MOSTAR

Nedjelja Dobrog Pastira

Nedjelja Dobrog Pastira u Mostarsko-duvanjskoj i Trebinjsko-mrkanjskoj biskupiji već tradicionalno je, prema odluci mjesnog biskupa, uz Dan molitve za duhovna zvanja, ujedno i dan molitve za misije i misionare. Isto tako milostinja koja se prikuplja tog dana ide u korist misija.

U mostarskim župama sv. Marka Cim i sv. Luke Ilići, čiji se vjernici okupljaju na molitvu u novosagrađenoj crkvi Krista Dobrog Pastira, nadomak cimске bazilike iz V./VI. st., taj dan je bio posebno svečan. Misno je slavlje predvodio dugogodišnji misionar u Tanzaniji don Velimir Tomić, uz koncelebraciju don Ivana Štironje, nacionalnog ravnatelja Papinskih misijskih djela u BiH. Župnik Ivan Perić, koji je zaželio svečanije obilježiti patrona crkve, Nedjelju Dobrog Pastira, sa župnim je zborom i tamburaškim sastavom animirao liturgijsko pjevanje.

Misionar je u svojoj propovijedi govorio o Isusu Dobrom Pastiru, koji se nesebično i potpuno daruje za nas i poziva nas da i sami budemo dobri po uzoru na njega. Na to nas i Crkva, u ime Isusovo, poziva i šalje da misionarskim žarom u svijetu – *ad gentes* svjedočimo ljubav Božju, za kojom još uvijek že-

đaju i gladuju mnogi narodi. Nakon propovijedi uslijedilo je krštenje male Eme, koja je šesto dijete svojih roditelja Silvije i Cristiana Carabet (Karabec), profesionalnih glazbenika. Uza sretne roditelje, posebno su bili radosni Emi-na braća i sestre, od kojih su oni najmlađi poskakivali od sreće ispred oltara. Kako i ne bi, kad su dobili još jednog člana obitelji, s kojim će, ako Bog da, upotpuniti svoj obiteljski glazbeni oktet. Bože, blagoslovi!

U predvečerje Nedjelje Dobroga Pastira, u povodu župne svetkovine sv. Marka, evangelista, svečano misno slavlje predvodio je mjesni biskup mons. Ratko Perić te održao vrlo poučnu propovijed o daru pobožnosti i podijelio sakrament svete krizme. Radi što bolje pripreve za tu prvu krizmu u novosagrađenoj crkvi Krista Dobrog Pastira, župnik je Perić upriličio trodnevnicu povodom župne svetkovine, koju je predvodio don Ivan Štironja. Sve tri večeri duhovne obnove krizmanici su pažljivo slušali propovijedi, pouke i sudjelovali molitvom i pjesmom, koju je animirao župnik Perić sa župnim zbo-

rom i tamburašima. Bila je to ujedno i svojevrsna trodnevna misijska animacija u povodu Nedjelje Dobrog Pastira, prvoga i najvećeg misionara Očeve ljubavi. Iskrena zahvalnost ide župniku Periću, njegovim suradnicima i svim župljanima koji su se otvorili Božjoj ljubavi te u ime te iste ljubavi velikodušno podržali, duhovno i materijalno, Papinska misijska djela, misije i misionare.

(PMD BiH)

LUG-BRANKOVIĆI

Prijatelji Malog Isusa za misije

mislili na one koji imaju manje od njih. Ta gesta kršćanske ljubavi u Župi sv. Ivana Krstitelja trajala je od Misijske nedjelje do Bijele nedjelje. Sav prikupljen novac, 1260 konvertibilnih maraka, namijenjen je za djecu Dječjeg doma kardinala Stepinca u Port-au-Princeu, u Haitiju, gdje djeluju redovnice služavke Malog Isusa.

Djeca su za vrijeme svete mise u procesiji donijela svoje kasicke kao prikazne darove. Bilo je lijepo vidjeti povorku darovatelja s kasicama – ispunje-

nima kršćanskom ljubavlju i osjećajem za druge, koje su djeca položila ispred prazna Isusova groba. Misu je predvodio župnik vlč. Franjo Ivandić, koji je ukratko predstavio siromašnu zemlju Haiti i misionarke s. Liberiju Filipović i s. Anu Uložnik, služavke Malog Isusa, kojima se početkom ove godine pridružila i s. Mirjam Filipović, služavka Kristova. Neka ova gesta kršćanske ljubavi bude poticaj i potvrda da uvijek možemo činiti dobro – potrebno je samo htjeti i djelovati.

S. Marinela Zeko

Djeca i mladi Župe Lug – Brankovići u nedjelju 12. travnja donijeli su u crkvu svoje misijske kasicke, koje su znak i potvrda da su svojim odricanjem

Osvanu prekrasno jutro, sunčan dan. Starješina kršćana pozvao me da prije svete mise obidemo neke kuće gdje su tražili da ih blagoslovim. Nema ovdje redovitoga blagoslova obitelji, nego ljudi zovu svećenika u kuću kad velike nevolje zahvate obitelj, posebno kad bolest uđe u kuću. Pod utjecajem su nekih sekta koje ljudima govore da ne trebaju uopće ići k liječniku kad obole, jer da će ih njihovi pastori i „proroci“ izliječiti molitvom. I naši brojni kršćani smatraju da je dovoljno pozvati svećenika. Nakon svećenikove molitve bolest će sigurno pobjeći iz kuće. Vidim da me mnogi zovu jer nemaju novca za liječenje. Zato im svima moram održati malo predavanje o molitvi i o smislu molitve. Bog će učiniti svoje, ali je i čovjek dužan surađivati s Bogom.

Pokušavam im govoriti jednostavno, da razumiju, pa kažem: „Morate moliti da Bog blagoslovi vaš trud u polju. Ali ne možete reći: ‘Ove

godine ne ću ništa raditi. Sjedit ću u hladovini i moliti Boga da mi dadne tri hektara manjoke ili kukuruza.’ Sigurno ne ćete dobiti od Boga ni jednoga jedinog klipa. Molimo prije svakog jela. Ali ne možete reći: ‘Sad sam molio i ne trebam jesti da bih se nasitio.’ Tako je i sa zdravljem. Moramo puno moliti, ali i uzimati lijekove.“ Ako im ja, osobno, dadnem malo novca, otići će u bolnicu, ali teško da će se oni sami potruditi pronaći nešto novca i otići na liječenje. Za njih je važno da je svećenik bio u kući i molio.

U međuvremenu došao nam je biciklom i animator Jean-Marie. On je bio ostao u Kimpangi. Nadgledao je istovar cementa iz vagona. Čestiti ljudi i mladež sve su prenijeli s kolodvora na glavama i na biciklima. Bravo! Kroz prekrasna polja, po velikoj vrućini, idemo prema Muzomboyi. U ovim podnevnim satima ljudi se odmaraju u kolibama koje su napravili svatko u svojem dijelu polja koje obrađuje. U njima stanuju cijelo vrijeme poljskih radova. S roditeljima je puno djece, koja nas pozdravljaju velikom vikom,

trčeći jedan dio puta za vozilom. Dobro je da djeca odmalena nauče kako se obrađuje zemlja. Ali, nažalost, ne mogu ići u školu, jer je do sela veoma daleko.

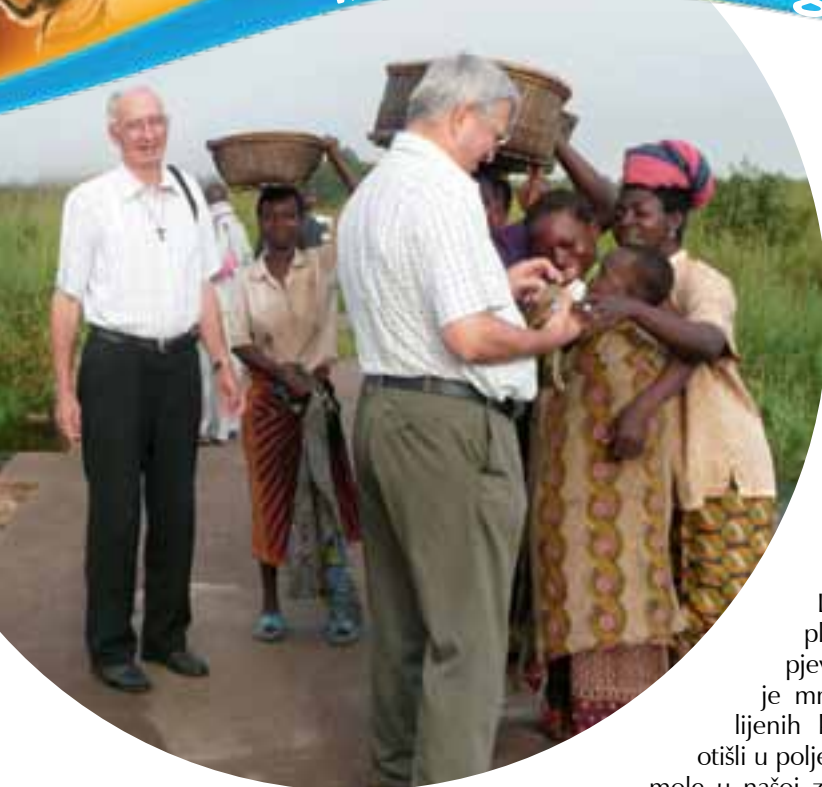
Bolesna žena starješine kršćana

Udosmo u selo Muzomboyi. Ispred kuće starješine kršćana njegova žena leži na prostirci od trske. Bolesna je. Bolesnicima je često hladno u kući, pa legnu van, da ih ogrije sunce, a i da ih mogu posjetiti svi koji žele s njima popričati. Pitam ju je li bila kod liječnika. Veli da nije. A bolesna je i tako leži više od mjesec dana. Pozvao sam njezina muža i grdio ga. Obično svatko u takvim prigodama odgovori: „Kutupu muswelo!“ – „Nemam čime platiti!“ Ako žena umre, muž da se opravda, javno će reći pred svima: „Sve sam učinio da ju spasim, ali eto, ne znam tko je, je li to Božja volja, ili se umiješao vrag ili koji zao čovjek, pa je donio smrt i žena je umrla.“ Za obične, „redovite“ bolesti liječenje stoji otprilike dvije kokoši, ali ako žena umre,

DR KONGO
– Fra Stojan Zrno

Blagoslov obitelji

onda će zaklati sve kokoši, i ne samo kokoši, nego i koze i svinje ako ih imaju, a sve sa svrhom da se što bolje žali. Naravno, poslije žalosti trebat će otići vraću da čovjek točno ustanovi tko je ubio ženu, tko joj je donio smrt. A i njemu će trebati dati barem kozu, dvije... Dadoh starješini zajednice nešto novca i rekoh: „Čim mi odemo, idi sa ženom u Yambu, u dispanzer, da ju bolničar pregleda.“

Kiša nas „driblala“

U blizini sela Muzomboyi ima puno suhih drva, pa su se mladež i djeca potrudili da ih nakupe veliku hrpu. Zato je i vatra bila prava, junačka! Ali kiša nas je tri puta „driblala“. Počne padati, potjera nas u kuću, ali se brzo zaustavi. Mi izidemo. Ali tek što izidismo vani, ona opet udari. Zaustavi se, a kad treći put samo kratko prosjedismo kraj vatre, udari jako. Pjevači se razbježaše, jer vidješe da je sad ozbiljno. U kući slamnati krov prokišnjava točno iznad mogeg kreveta. Saopćih to starješini kršćana. On se nešto dogovara s nekim ljudima iz sela. Ode i po mraku nađoše u selu nekakvu ceradu i njome pokriše kolibu. Noću nije bilo kiše, ali je jak vjetar stalno lupao ceradom po krovu, tako da gotovo cijelu noć nisam zaspao. Ujutro opet kiša. Ne da nam se ni umiti, jer se ljudi uvijek umivaju vani. Ipak, kiša je brzo prestala, pa smo

Ovi ljudi vole usporedbe, pa kad se njima tumače i velike istine, lako i dobro shvate srž stvari. Zato im rekoh da i koze borave u kapeli puno duže nego svi oni. Pitam ih: „Jesu li vaše koze katolikinje?“ Nasmijaše se, a žene pustiše krikove kao znak odobravanja.

mogli ući u novu kapelu. Ogranu i sunce. Zbor im je mnogoljudan, za to malo mjesto odličan.

Lupaju, pjevaju, plešu... Njihovo pjevanje privuklo je mnogo dokonih i lijenih koji nisu jutros otišli u polje kopati. Oni ne

mole u našoj zajednici, pa ne žele ući u kapelu, nego su se načičkali vani ispred vrata. Proviruju i gledaju što se unutra događa. Kad naši unutra življe zaplešu, i oni plešu vani, ali i smetaju kad pjesma utihne, jer im postane dosadno pa pričaju i komentiraju što mi katolici unutra radimo.

Za vrijeme propovijedi opet udari kiša. Ovaj put vrlo jaka. Pravi pljusak. Baš dobro! Rastjera sve one koji su bili izvan kapele. A nama u kapeli bijaše lijepo, jer novi krov od suhe trave ne prokišnjava.

Nekršteni „kršćani“

Prema nedavnom popisu, u toj zajednici ima 96 „katolika“, dakle onih koji sami sebe smatraju katolicima i nedjeljom mole u našoj zajednici. A kršteno ih je samo 29. O tomu sam danas morao govoriti. Mnogi smatraju da su već postali katolici time što nedjeljom dođu u našu kapelu, iako je to tek početak. Na kapeli nema vrata. Noću domaće životinje, posebno koze, u njoj leže. Ujedno je to prigoda da im, na njima shvatljiv način, progovorim da nije dovoljno samo ući u kapelu da bi tko bio katolik. Ovi ljudi vole usporedbe, pa kad se njima tumače i velike istine, lako i dobro shvate srž stvari. Zato im rekoh da i koze borave u kapeli puno duže nego svi oni. Pitam ih: „Jesu li vaše koze katolikinje?“ Nasmijaše se, a žene pustiše krikove kao znak odobravanja. Kao da

su željele reći: „Tako je, velečasni!“ Shvatili su da moraju slijediti pouku i primati sakramente ako zbilja žele biti katolici. Jer nije dovoljno ostati na stupnju koza pa tek neko vrijeme probdjeti u kapeli da bi postali katolici. Ima ih desetero koji već slijede vjeronaučnu pouku, ali što je to prema broju onih koji nedjeljom dolaze i mole u našoj zajednici? Obećao sam im u misiji napraviti vrata za njihovu kapelicu. Nekako ćemo ih prebaciti, makar i na biciklu, da koze više ne ulaze u kapelicu.

Velika žalost – izgorjelo dijete

Poslije kiše je sunčan dan. Sve blista! Odlazimo u Mushindji. Prvo ćemo k vjeroučitelju, da mu izrazimo sućut. Izgorjelo mu je dijete od osam mjeseci, koje sam krstio kad sam ondje bio posljednji put. Ljudi imaju običaj u polju sagrađiti malu, jednostavnu kolibu od suhe trave, da se u nju sklone kad sunce pripeče ili da se zaštite od kiše. Ponekad u kolibi i prenoće, ako im je daleko svake večeri dolaziti kući u naselje. U kolibi nalože vatru i kuhaju. Tako je i vjeroučiteljeva žena pošla na drugi kraj njive kopati, a maloga sinčića ostavila uz vatru koja je tinjala. Puhnuo je jak vjetar. Vatra se rasplamsala i u tren cijela je koliba bila u plamenu. Dok je žena stigla do kolibe, našla je samo ugarke od djeteta. Mali je potpuno izgorio. Ostale su samo kosti. Kako je krasan bio taj mali dječčić! Zadnji put kad sam bio tu, puzio je po dvorištu ispred kuće i kad bih ga pozvao, samo bi se uspravio i smijao se. Pravi anđeo!

Ispred vjeroučiteljeve kuće čekamo da dođu svi oni koji rade oko torova daleko u savani. Neki će dovre pješačiti dva i pol sata. Zato je ovdje nemoguće početi svetu misu prije podnevnih vrućina. Naravno, i danas smo se kupali u znoju svojih lica, posebno pjevači, koji su živo udarali u glazbala i još življe plesali.

Blažena Irena Stefani – tajnica kenijjskih siromaha

Nekoliko je godina (1916. – 1919.) s. Irena radila u vojnim bolnicama, kao liječnica Crvenog križa, osobito u Voi, Kilwi i Dar-es-Salaamu, u Tanzaniji, gdje su se liječili afrički vojnici, njih više od 300 000, tijekom Prvog svjetskog rata. To je razdoblje posebno označilo njezino misijsko djelovanje u Africi. U tim je godinama susrela i nje govala tisuće ranjenih. Razne epidemije su se pojavile, a nedostajali su lijekovi i medicinska oprema. Njezina vedrina i ljubav u tim teškim trenucima nadahnula je glavnu liječnicu, koja je ovako govorila o sestri Ireni: „Ta sestra nije ljudsko stvorenje. Ona je anđeo!“

Nakon rata, vratila se svojim u Kikuyu, u Keniju gdje se posebno posvetila evangelizaciji. Bila je u isto vrijeme učiteljica, liječnica, medicinska sestra i socijalna radnica. Godine 1920. otišla je u misiju u Ghekondi, središnji dio zemlje, gdje se sva predala poučavanju djece. S. Irena umire 31. listopada 1930., u 39. godini života, dok je liječila čovjeka koji je obolio od kuge i koji je umro na njezinim rukama. Umrula je zaražena kugom, u znaku herojske ljubavi do kraja. Bila je dosta popularna pa su joj dali nadimak Nyaatha, što na jeziku kikuju znači ‘majka svakog milosrđa’. Njoj se pripisuje jedno zanimljivo čudo. Naime, 1989. godine, tijekom građanskog rata u Mozambiku, oko 230 osoba se sakrilo u jednoj crkvi i bilo spašeno od napada vojnika upravo zahvaljujući molitvi koju su upravljali „majci svakog milosrđa“. S. Irena ostala je i sa svojim kenijjskim narodom i nakon svoje smrti, jer je pokopana upravo u crkvi *Santissima Consolata* u Mathari, u Biskupiji Nyeri, gdje je i bila proglašena blaženom.

Treba napomenuti da je to bila prva beatifikacija u kršćanskoj povijesti Kenije. Prema riječima sestre Simone Brambille, vrhovne glavarice Misionarki utjehe, „baštinu sestre Irene čine evanđeoska jednostavnost i misijska gorljivost, milosrđe, autentičnost života, sposobnost za razumijevanje i dodir srca bližnjega“. Prema svjedočenju mnogih, s. Irena nije bila velika duša samo za svoju zajednicu, već i za cijelu Afriku. Išla je putovima ljubavi i gorljivosti sve do darivanja vlastitog života za širenje evanđelja. Tamo gdje su vladale predrasude zbog njezine boje kože i odnosa kolonizatora prema domaćem stanovništvu, sestra je Irena svojom ljubavlju razoružala srca. Nije imala istu boju kože kao afričke žene, ali je imala srce afričkih majki. Kao mnoge afričke majke, upoznala je umor, duga hodanja kroz šume, teške poslove. Evanđelje je bilo njezin razlog opstanka. Mnogi stanovnici mjesta Ghekondi, gdje je preminula, duboko vjeruju da je sestra Irena „tajnica siromaha“. Ona nastavlja i danas svoj misijski hod putevima cijelog svijeta, odgovarajući i pomažući svima, ali ne više sa slabim plamenom petrolejke, već s velikim i jakim svjetlom neba.

Spominjući događaj proglašenja blaženom sestri Irene, sveti otac Franjo, prigodom *Angelusa* 24. svibnja, ističe da je ona „služila kenijjskomu narodu s radošću, milosrđem i nježnim suosjećanjem“.

Vlč. Odilon Singbo

U subotu 23. svibnja ove godine u Nyeriju (Kenija) talijansku sestru Irenu Stefani proglasio je blaženom kardinal Polycarp Pengo, nadbiskup Dar-es-Salaama (Tanzanija). Rođena je 22. kolovoza 1891. u Anfu, blizu Brescie, na sjeveru Italije. S 20 godina Mercedes Stefani napušta svoj Anfo, gdje je već bila poznata kao „anđeo siromaha“ i ulazi u zajednicu Misionarki utjehe (Consolata) te je kao novakinja dobila ime Irena. Prve redovničke zavjete polaže 29. siječnja 1914. godine. Tijekom svojih zavjeta izjavljuje: „Samo Isus u momu životu! Sve s Isusom! Sva pripadam Isusu! Sve za Isusa!“ Na kraju te iste godine odlazi u misije u Keniju, gdje je evangelizacija još bila u svojim počecima. Škole i zdravstvene ustanove nisu gotovo ni postojale. Kada je 30. siječnja 1915. stigla u Kikuyu, dočekalo ju je veliko siromaštvo, osamljenost, iscrpljenost... Veoma se trudila naučiti novi jezik, shvatiti i prihvatiti novu kulturu te se odupirala predrasudama. S velikom spontanošću otvorila je svoje srce svima, jer je bila ponizna, puna vjere, ljubavi i nepobjedive nade, uvjeren da je Isus zaista Spasitelj svih ljudi.

darovatelji

ZA MISIJE I MISIONARE:

M. i B. I., Sarajevo 100 KM * Zrinka Drmić, Novi Travnik 50 KM * N. N., Ljubuški 250 KM * Olivera Sušac, OS BiH 60 KM * Nikolina Petrović, Vitez 5 KM * preč. N. N., Sarajevo 200 KM * Ivo Lacić, Poljaci 500 EUR * Zlatko Tomljenović 900 kn * Josip Barnjak 110 kn * Berislav Bambir 100 kn + 100 kn * Ankica Udiljak 200 kn * Goranka Rupe 400 kn * N. N. 510 kn * Danijel Krizmanić 240 kn * Sanela Kučar 100 kn * Kristina Jurković 200 kn * Jelena Grabant 200 kn * Sunčica Čoklića 50 kn * Draženka Ištvanović 70 kn * Ante Matković 50 kn * Ivana Pleština 100 kn * Branimir Gabrić 50 kn * Davor Cindrić 500 kn * Obitelj Krajcar 600 kn * Kristina Filipov 50 kn * Nedjeljko Lapenda 300 kn * Darovatelji preko Sanje Gavrić 350 kn * Župa Sv. Mateja, Viškovo 350 kn * Kresimir Kušan 100 kn * Jasmina Bernat 50 kn * Veronika Valičević 100 kn * Ivica Petrinović 60 kn * Marinko Hudolin 200 kn * Tomislav Čubelić 100 kn * Dubravka Trgovac 50 kn * Vinko Klarić 150 kn * Miroslav Fadiga 100 kn * Midhad Huskić 50 kn * Nina Vodopić 100 kn * Dušanka Tadić 200 kn * Božidar Škarec 150 kn * Dominika Papić Kukić 100 kn * Danijel Krizmanić 200 kn * Zoja Zubčić 50 kn + 50 kn * Dragutin Ricijaš 150 kn * Mirna Poščić 100 kn * Josip Jelić 50 kn * Goran Šipek 50 kn * Vlado Prka 100 kn * Kazo Zelić 200 kn * Goran Delač 1.000 kn * Antonela Ljekaj 200 kn * Juraj Brajnović 200 kn * Ivana Josipović 100 kn * Jure Glavan 100 kn * N. N. 50 kn * Davor Smolčić 100 kn * Katica Molnar 50 kn * Dragica Radoš 100 kn * Obitelj Banović 400 kn * Gordana Radošević 50 kn * Barica Vučica 100 kn * Katica Klarić 300 kn * Župa bl. Alojzija Stepinca, Koprivnica 23.700 kn * Elizabeta Belina 500 kn * N. N. 200 kn * Obitelj Sever 100 kn * Svećenički dom Krk 20 EUR

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJOPOTREBITIJE:

N. N., 40 EUR * o. Ivan Bebek, Mostar 100 CHF * Tonči Zelenika, Mostar 100 KM * Ljilja Grbešić, Široki Brijeg 100 KM * Ljubica Jelić, Široki Brijeg 30 KM * Ivo Ivesić, Donja Golubinja 20 KM * Nevenka Cvitanović 40 kn * N. N. 530 kn * Darovatelji preko o. Drage Kolimbatovića 3.100 kn * Gordana Uglešić 300 kn * Pave Radonić 300 kn + 300 kn * Branko Dragojević 310 kn * Roko Srdarović 30 kn * Blaško Kivić 200 kn * Pero Petanjak 100 kn * Željka Vodopija 200 kn * Josip Kordić 100 kn * Nada Alfirev 100 kn * Vera Čargonja 200 kn * Gordana Šizgorić 200 kn * Gordana Radošević 50 kn * Marija Mišić 200 kn * Ruža Brtan 300 kn * Obitelj Penić 100 kn * Stjepan Gjergji 1.760 kn * Župa Navještenja BDM, Velika Gorica 6.000 kn * Župa Uskrsnuća Isusova, Čepin 4.350 kn

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJE:

Štefica Ričko 100 kn * Sanja Nikčević 500 kn * Stjepan Kozelka 50 kn * Sanela Jurić 45 kn * Klanjateljice Krvi Kristove, Zagreb 810 kn * Župa Alojzija Stepinca,

Kotoriba 500 kn * Frane Kuss 100 kn * Bosiljka Šimunović 400 kn * Župa Resnik 5.300 kn * Ivica Miličević 82,35 kn

DJELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVEĆENIKA U MISIJAMA:

Tonči Zelenika, Mostar 100 KM * N. N. 530 kn * Župa sv. Ivana Krstitelja, Škurinje 700 kn * Mario Preden 900 kn * Tomislav Bilić 150 kn * Gordana Šizgorić 50 kn * Nikola Crnković 100 EUR

ZA GLADNU DJECU:

Jure Rupčić, Ljubuški 1.000 KM * Prvo-pričesnici župe Katedrala, Mostar 585 KM * Irena Šimić, Humac 30 KM * Štefica Himmelreich 100 kn * Božidar Ravensćak 300 kn

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

Župa sv. Ivana Krst. – Ponikve 10.000 kn * Zrinka Drmić, Novi Travnik 50 KM * Marija Cigić, Široki Brijeg 200 KM * Ivanka Doko, Čitluk 25 KM * Mara Jurić, Bijelo Polje 70 KM * Komping d.o.o. – Vitez 50 KM * Dražen Leko, Posušje 400 KM * Sestre sv. Križa, Zagreb 100 kn * Sestre Uršulinke, Varaždin 100 kn * Karmelićanke BSI, Punat 100 kn * OŠ Sveta Klara 200 kn * Caritas župe Sedam Žalosti BDM 500 kn * Župa Zadvarje 500 kn * Lucija Sočak 50 kn * Dječji vrtić Radost, Požega 100 kn * Župa Višnjevac 2.500 kn * Željko Nikolić 50 kn * Tomislav Pavičić 50 kn * Robert Čaran 20 kn * Anda Svoboda 50 kn * Danica Kristić 100 kn * Dubravko Dujmić 100 kn * Senka Dominiković 100 kn * Marijana Matić 200 kn * Marko Marić 800 kn * Ivana Mikac-Cergolj 100 kn * Igor Končurat 300 kn * Ivan Nikšić 1.347 kn * Dario Maradin 100 kn * Župa Duha Svetoga, Čepin 4.000 kn * Danijela Lisica 760 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Tomislav Pavičić 50 kn * Slavko Oroz 200 kn * Marijana Matić 200 kn * Župa Veliko Brdo 500 kn * Sonja Kovačević 500 kn * Anđelka Kovač 100 EUR * Mons. Valentin Pozaić 200 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KONGU:

N. N., Kloštar Ivanić 200 EUR * Vesna Mohorovičić 40 kn * Mladen Crneković 100 kn * Stane Radulović 50 kn * Željka Nižić 50 kn * Dario Časar 100 kn * Nikola Horvat 100 kn * Ružica Medvarić Bračko 60 kn * Mirna Nothig 100 kn * Lidija Petrač 70 kn * Ivan Vičić 100 kn * Ivka Nedić 50 kn * Blaško Kivić 100 kn * Ivan Ivanković 379 kn * Kata Sabelja 100 kn * Spomenka Mandić 200 kn

ZA MISIJU KISONGO I MISIJU DAKAWA, TANZANIJA:

Župa Sv. Marka Ev., Mostar – Cim 500 KM * Župa Rođenja BDM, Jablanica 50 KM * Župa Sv. Marka Ev., Mostar – Cim 1.500 KM * Obitelj Krešić, Mostar 60 USD * Jela Zubak 400 kn * Robert Skejić 150 kn * Pera Blažević-Bandov 1.500 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Iva Miličević 150 kn + 150 kn * Ruža Doknjaš 30 kn * Slavica Bilandžić 100 kn * Ljiljana Lukač 200 kn * Marija Rudančić 200 kn

ZA MISIJE, GLADNE I IZGRADNJU ŠKOLE U RUANDI:

Snježana Udovičić, Žepče 100 KM * N. N., obitelji iz Prozora 500 KM * Davorka Crnoja, Bili Brig – Grude 395 KM * Ro-

mano Tripalo 150 kn * N. N. 100 kn * Igor Pivac 500 kn * Stana Prskalo 150 kn * Marin Babić 200 kn * Ružica Medvarić Bračko 60 kn * Jelena Prskalo 600 kn * Katarina Vajdoher 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U UGANDI:

Sjemenište „P. Barbarić“ Travnik 700 KM * Kandidatura sestara kćeri Božje ljubavi 3.247,65 kn * Ana Pozerac 800 kn

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBIJI:

Marija Puharić 40 kn * Adelka Nikolić 300 kn * Marija Bartošek i suradnici 250 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA HAITIJU:

Sandra Šćukanec 300 kn * Služavke Malog Isusa i Prijatelji Malog Isusa, Krašić 200 EUR * Župa Krašić 500 kn * Nikola Crnković 200 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U EKVADORU:

Ivan Bošnjak 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM OTOCIMA:

Sestre milosrdnice, Provincijalat – Sarajevo 200 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U KAMERUNU:

Ružica Medvarić Bračko 80 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BURUNDIJU:

Snježana Juričević 100 kn * Nada Hrga 300 kn * Jadranka Bevanda 50 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KENIJI:

Jasna Karačić, Široki Brijeg 100 KM

ZA POMOĆ STRADALIMA OD POTRESA U NEPALU:

N. N., Kloštar Ivanić 200 EUR * N. N., Livno 50 EUR * N. N., Sesvete 50 EUR * Školske sestre franjevke, Bosansko-hrvatske provincije, Sarajevo 1.000 KM

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

Tea Sušac, Čitluk 250 KM * Ružica Kučan 2.000 kn * Marija Fleten 1.200 kn * N. N. 200 kn

ZA AKCIJA MIVU - MISIJSKA VOZILA:

Preč. N. N., Sarajevo 2.000 KN * Josip Parać 50 kn * S. i E. Negovetić 50 kn * Matija Paštrović 50 kn * Ivan Pažin 300 kn * Župa sv. Petra, Dubrovnik 1.200 kn * Luca Radman 20 kn * Ivan Hovanjec 50 kn * Natko Blagojević 100 kn * Anka Balaić 200 kn * Samostan Sestara Srca Isusova, Rijeka 300 kn

ZA MASLINOVE GRANČICE:

Sjemenište „P. Barbarić“ Travnik 100 KM * Župa Sv. Barbare, Breza 140 KM * Župa Sv. Ivana Krstitelja, Travnik 140 KM * Župa Sv. Marka, Ilijaš 60 KM * Župa Dežanovac 1.000 kn * Župa Duha Svetoga, Slavonski Brod 3.000 kn * Župa sv. Ćirila i Metoda, Vinkovci 700 kn * Župa Dobrog Pastira, Đakovo 850 kn * Župa Duha Svetoga, Čepin 1.100 kn * Župa Uskrsnuća Isusova, Čepin 3.000 kn * Župa Resnik 2.500 kn * Kapela Corpus Domini 1.200 kn * Župa Remete 2.500 kn * Župa Navještenja BDM, Velika Gorica 10.330 kn

POŠTANSKE MARKICE I TELEFONSKE KARTICE:

Klanjateljice Krvi Kristove, Sarajevo * Sestre milosrdnice, Provincijalat – Sarajevo * s. Berislava Sičaja, Sarajevo * Porezna uprava Mali Lošinj * N. N., Šibenik * Ordinarijat Zadarske nadbiskupije * Nikola Simonetti

SISAK 2015. 27. ljetni susret misionarki i misionara

Ljetni susret misionara i misionarki Crkve u Hrvata održat će se ove godine od 6. do 9. srpnja 2015. u Sisačkoj biskupiji. Domaćin susreta bit će preuzvišeni Vlado Košić, sisački biskup, zajedno sa svojim svećenicima, redovnicima, redovnicama i Božjim narodom.

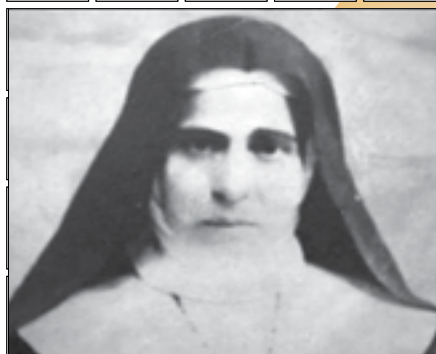

Na susretu će sudjelovati misionari i misionarke iz Afrike, Latinske Amerike, Oceanije i misijskih zemalja u Europi, a uz njih i hvarsko – bračko – viški biskup mons. Slobodan Štambuk kao predsjednik Vijeća za misije Hrvatske biskupske konferencije, zatim nacionalni i biskupijski ravnatelji Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Okupljanje je predviđeno u ponedjeljak 6. srpnja do 16 sati u Ordinarijatu Sisačke biskupije, Trg bana Josipa Jelačića 1, 44000 Sisak. Misionari i misionarke te biskupijski ravnatelji iz Hrvatske i BiH svoj dolazak trebaju najaviti do 15. lipnja 2015. na sljedeću adresu:

Papinska misijska djela u RH
Ksaverska cesta 12a, 10000 Zagreb
tel. 01/5635055
e-mail: missio.croatia@misije.hr.

MISIJSKA KRIŽALJKA – SVIBANJ 2015.

Radosna vijest	Nova svetica Ghattas	Stanovnik Arabije	Mjesto u Boki	Muško ime	ATD	Dijelovi računala	Bisk. konf. Italije	Stupovlje	WA	Napad	Povrjede	Njemačka	Alat za šivanje
Nova svetica iz Galileje													
Plemić												Gram ET	
Mjesto rasada									Muško ime Dušik				
Vežnik					Italija Spasenje		Istraživanje Država						
Jedan (njem.)				Sram Sinak									
Na (njem.)			Usporena Zamjenica										
Litra		Papina kapa Sat (str.)						Istok (str.)					
Radosna vijest													

Rješenja iz prošlog broja: SVIBANJ, MARIJA, UZAŠAŠĆE, GOSPA.

